

Sevgili Okuyucular

«Mavi Ülke'den» sonra Ouspensky'nin ünlü eseri «Dördüncü Yol'un» Erol Sevil tarafından yapılan açıklamasını kitap halinde yayınladık. Bu eserin insana sağladığı faydalar büyüktür. Uyur-uyanıklıktan uyanık-uyanıklığa geçmenin nasıl mümkün olduğunu «hiylekâr insanın» kendi kendini nasıl aldattığını, menfi uyanıklıktan, müsbet uyanıklığa nasıl geçileceğini öğretir. Kendini hatırlayan şuurun kontrolü ele alması için aldanma mekanizmasının nasıl çalıştığını bilmek gerek.

Bilgi her şeyin anasıdır. Duyular dünyasının gerçeklerini bize getiren algıların temeli bilgidir. Felsefe, duyular dünyası ile bu temel bilgilerin arasındaki alış-verişin ya da uzlaşmanın adıdır. Mistik tecrübe ve iç görüşün eylemi, amaç olarak temel-öz bilgiye ulaşma çabasıdır.

Denildiğine göre, Sevgi bu dünya realitesinin öğretileri arasında en ön sıralarda yer almaktadır. Yani en önde ve yegâne değil. Yegâne önde olan ve nadir gözüken VAZİFE SEZGİSİ'dir. Bu ve bunun ardınca sıralanıp gelenler bir bilgi hiyerarşisi, bir suur ve idrak kesiti içinde yer alan gerçekliklerdir.

Bütün realiteler izafidir; tek izafi olmayan, yani hakiki olan «halis» bilgidir. Dosdoğru bilgi - evrensel ilkedden doğduğu için - bütün beşeri varlıkları ve onların realitelerini kapsar, gerçek düzeni kurar.

Dosdoğru bilgi'nin apaçık olarak ortaya konulacağı gündün, Dünya Okulu'nun uzun tatile gireceği zamana kadar geçecek sürede olacak olanları insan dili anlatmaya yetmez. Gerçekten «dağların yürüyüp gittiği» zaman'da demişler, ancak.

Silver Birch'e, bu ruhsal öğretmen'e kulak verelim:

«Aydınlıkta olmak, karanlıkta olmaktan,

Bilgili olmak cahillikten iyidir.

Yasaları bilmek, bilmemekten

Sabırlı çabayla gerçeği aramak

Oturup durmaktan iyidir.»

Thomas'da :

«İşlek yol ol» diyor.

Çanağın dışında olmaktan içinde olmak daha iyidir, diyor.

**

1984'de sizlere çok faydalı eserler sunacağız. Hazırlıklar tamamlandı.

Selâm ve Sevgiler.

Ergül ARIKDAL

REALITE

ERGÜN ARIKDAL

Ego Dengesini Kurmak

Ana temel bilgilere dayanarak tekâmül etmemizde olaylarla karşılaşmamızın çok önemi vardır. Olaylarla karşılaşmak, ille de olaylarla yüz yüze gelmek demek değildir. İzlemelerimiz ve gözlemlerimizle de, o olayı yaşıyormuşcasına, izlenim alabiliriz. Yani «bana dokunmayan yılan bin yaşasın sözü» tamamen egosantrik, gayri ahlâkî bir sözdür. Başkası ne olursa olsun, anlamına gelir. Yılan başkalarını soksun, ama bana dokunmasın demektir bu. Bu tarzda düşünmek de ahlâksızlıktır. Ahlâk hep yanlış manada anlaşılmaktadır. Derler ki, «efendim, ben yalan mı söylüyorum, başkasının malında gözüm mü var, işte doğru dürüst bir adamım, işime gidip geliyorum.» Bu tür ahlâk ahlâklı olmak değildir. Toplum içinde dengeli yaşamının, rahat yaşamının kurallarından ibarettir. Birbirini aldatmamak, birbirine gülyüz göstermek, hakkına riayet etmek; ego dengesi kurmaktır. Yani sen benim malımı çalma ki, ben de seninkini çalmıyayım; benimkini çalarsan, ben de seninkini çalarımın daha edepli şekli bizim toplum içinde birbirimize karşı takındığımız tutumdur, davranışlarımızdır. Zaten yasalar da belli kurallara koymuştur. İyisi mi biz de bu kurallara uyalım, aramızda anlaşalım. Benim malım bana, senin malın sana kalsın, aramızdaki bu ahit de ahlâkî olsun, adına ahlâk densin.

Bu tarz düşünceler ve uygulamalar egoları ve menfaati dengede tutmak içindir. İlkel olarak iyi bir şeydir ve topluma yararlıdır. İnsanlık hâlâ, bu ego dengesini kuramadı. Toplumumuzda ego dengesi yoktur. Keşke nefsanî dengele-
rimizi kurabilsek ve herkes kendi sınırı-

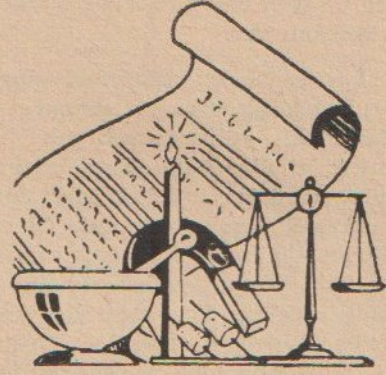
nı çizebilse, zarar gören kalmaz ve kimse kimseye kazık atmak istemez.

Toplumumuzda ve dünyada çıkan kargaşaların temel nedeni, ego dengele-
rinin kurulamamasıdır. Teraziler bir türlü dengeye gelemiyor. Bir taraf ağır çekiyorsa diğer taraf hafif kalıyor. Bütün bunlar, sürekli kargaşa yaratmaktadır. Yani herkesin arzuları, herkesin nefsanî ihtiyaçlarının, dengeli bir şekilde tatmin edilmesi gerekmektedir. Yapılmadığı sürece yeryüzü, bu çıkmaz sokaktan çıkmaz. Çünkü, yeryüzüne enkarne olmuş varlıklar olarak bizler kaliteli varlıklar değiliz. Biz nefsanîyetimizle yaşamak ve nefsanîyetimizi dengede tutmak zorunda olan varlıklarız. Bütün problemimiz de budur. Herkes kendi nefsinin müdafaa-sındadır. Dolayısıyla iki benlik karşılıklı geliyorsa, kendilerini müdafaa etmek, yani çatışmak zorunda kalıyorlar. Bütün insanlar olarak, biz, hep nefsimizin müdafaa-sındayız. Bizim bu son 26000 yıllık devremizin en büyük problemi de budur.

«Kendini yutan yılan», sembolü de böyledir. Asıl anlamı, bizim nefis müca-
delemizi göstermesidir. Kutsal Kitaplar-
daki yılan sembolü de, nefsin sembolü-
dür, şeytanın değil. Şöyle denir: Şeytan yılan kılığına girmiş, Havva'yı kandırması ve yasak olan meyveyi yedirerek Adem ile birlikte Cennet'ten kovulmalarına sebep olmuştur. Halbuki burada statik durumdan, aktif duruma geçmek söz konusudur ve bilhassa insanın kendisi aktif duruma geçmek istemiştir. Yani bilgi edinmek istemiştir ama bilgisini nefsi yolunda kullanacaktır. Burada nefsin sem-

bolü de yılandır, şeytan değil. Şeytan, insanların kendi nefisleri ile olan mücadelesinde bir nevi nefsi teşvik edici, nefsi kuvvetlendirici bir kaynak olarak (itici bir güç olarak) hareket ediyor. Şeytanı bu şekilde ele alırsak, o örümcekli, marazi, ortaçağ zihniyeti de kaybolur. Şeytan dediğimiz şey, bir itici güçtür. Nefis mücadelenizde hep nefsi kuvvetlendirir. Bu itici güç, sizi ne kadar teşvik eder ve siz de ona ne kadar karşı koyarsanız mücadelenizi mutlaka kazanırsınız. Siz belirli bir seviyeye kadar nefis mücadelesinde galip gelebilirsiniz fakat şeytanın oyunu bitmez. Size yeni bir problem daha çıkarılır. Nefsinizin daha da güçlenmesini sağlayarak, iradenizin ve mücadelenizin artmasını, daha güçlü bir insan olmanızı isterler. Onun için bizim dünyamız şeytansız hiçbir işe yaramaz. Bizim tekâmül seviyemizde bu sembolün (şeytanın) büyük yeri vardır. **Şeytanı tek, bireysel bir varlık olarak ele almayınız. Şeytan, nefsi güçlendirici, teşvik edici ve onu imtihandan imtihana sürükleyecek bir güç olarak ele alınmalıdır.**

Bizler, dünyada şeytan simgesi olmadan atalet içinde kalırız. Hep aynı yerde durur, hiç ilerleyemeyiz. Örneğin; şizofrenik hastalar, dış dünyaya tamamen kapanmışlardır. Çok basit uyaranları vardır. Alın onu, bir köşeye oturtun. 24 saat sonra aynı köşede bulursunuz. Bizde de, eğer şeytan etkisi (nefsi kamçılayıcı güç) olmasaydı, âtil halden kurtulamazdık, çünkü pek bilgimiz yok. Gelisebilmemiz için ya sopa yememiz, ya da havucun peşinde koşmamız gerekiyor. Hayatı tetkik edin, göreceksiniz ki insanların bu kadar hareketli olmasının temel nedeni, gördükleri çeşitli teşvikler ve yedikleri kamçılardır. Hayatı kazanmak, güçlü olmak, ölmemek, zevk almak, şöret kazanmak gibi motivasyonlar. Örneğin para kazanmak: Para kazanmak arzu ve hırsı nereden gelmektedir? Tabii ki, paranın sağlayacağı imkânlarını kullanmaktan gelmektedir. Paranın aslı önemli değildir. Önemli olan, onun sağlayacağı imkânlardır. Şöyle düşünürüz, «Param olursa şunu giyerim, param olursa şunu

yerim, param olursa şuraya giderim, param olursa şöyle kudretli olurum» v.s. Bütün bunların arkasında saklı olan nefsanî tatminlerdir. Sizi, üstüste seyahate çıkmınıza, üstüste kumar oynamanıza, üstüste şehvet dalgaları içinde kalmanıza teşvik eden nedir? O negatif plândır ve o negatif plân bizi mütemediyen atalet içinde kalmaktan alıkoymak için kamçılar.

Bizim ruhsal evrimimizde, sürekli olarak olaylarla karşılaşmamız, iyisi ile kötüsü ile pek çok şeyi uyanıncaya kadar, yaşamamız gereklidir. Onun için de uyanıklık çoğu kez ferdi oluyor yani eğitim, öğretimle toplumsal olarak şuur uyanıklığı mümkün değildir. Bugün, diyoruz ki, «Ülkemizde eğitim sorunu var, eğer eğitim yapılsaydı, eğitim falan yere götürülseydi o insanlar böyle olmazdı». Olmaz böyle şey. Biz olsa olsa onlara, belirli kitaplar içinde kayıtlı olan kültürleri öğretebilirdik. Bu gerçek eğitim değildir. Bu şekilde insan ruhuna birşey aktarmış olmuyoruz. O insan eğer tecrübesizse, gene tecrübesizdir. Aynı eğitimi eskimolara da veriyorlar. Kanada'nın kuzeyinden yayın yapıyor ve eskimolar televizyondan ders görüp okul bitiriyorlar ama hiçbirini Kanadalı çağırıp da işinde çalıştırmıyor. Neden? Çünkü hiç tecrübesi yok. Sadece bilgi edinmiştir ama uygulama yapamaz.

Yani, eğitimi oralara götürmekle değil, birşeyleri fiilen yaptırarak, o kişinin ruhunu olgunlaştırabiliriz. Bence eğitim-

(Lütfen Sayfayı Çeviriniz)

lerin en iyisi beden eğitimidir, çünkü fi-
li tabikatu var.

İşte bu yüzden yeryüzüne doğuyoruz.
Bazı arkadaşlarımız şu soruyu sorar:
«Madem ki yukarıda pek çok imkân-
lar var, ne diye bilgi edinmek için bizi
böyle yeryüzüne indiriyorlar. İnmek
de orada öğrensek olmaz mı?» Olur. Ama
dediğim gibi televizyon karşısında nükleer
fizik öğrenmeye benzer. Bir atom santraline
gidip de o santralin sıcaklığını hissetmeden,
o aletlerle karşılaşmadan, radyasyon tehlikesi
geçirmeden gereken şey öğrenilmiş olmaz ki.
Onun için de biz bu büyük laboratuara (Dünya'ya)
ineceğiz ve deneylerimizi yapacağız. Belki
de işi dalgacılığa vuracağız ama çokluk
izin vermezler ve hep uyarıldığımız için
de hiç huzurumuz yoktur.

Şimdiki maddeci toplumcular, yaşama
sevinci ve mutluluk kavramlarını afyon
gibi toplumun eline tutuşturuyorlar. Yaşam,
sadece, mutlu olmak demekmiş. İnsanlar
mutlu olmak için yaşarlar mı, yasarken de
muhakkak bir sevinç duymaları gerekiyormuş.
«Oh yaşıyorum ne güzel» diyecekmişsiniz.
Yaşam dediğimiz olgu bu kadar mıdır? Siz
bunu söylediğiniz zaman dünyanın en mutlu
insanı mı oluyorsunuz? Peki, bu mutluluk
ve sevinç acaba kaç zaman sürer. Bu
mutluluğu değiştirmek o kadar kolay ki!
Azı dişiniz biraz iltihap yapsın da bakalım
mutlu olabiliyor musunuz? Sabaha kadar
odanın içinde dönerken, mutlu olun ve
yaşama sevinci duyun bakalım, duyabilecek
misiniz? Çünkü bize sunulan bu yaşama
sevinci ve mutluluk, «duyular yoluyla» elde
edilen bir mutluluktan ibarettir. Duyular
kanalını tıkamak, onları değiştirmek o kadar
zor değildir. Hepsi rölâiftir ve çabucak
değişirler. Bir anda, mutluyken, dünyanın
en mutsuz insanı, hatta intihar etmeye
kalkan insanı, olabilirsiniz. Yaşama
sevinci ve mutluluk ifadeleri maddeci ekollere
mensup kimselerindir; başka tür-lüsünü
söylemek de zaten işlerine gelmez.

Şimdi, bu söylediklerimden lütfen
yanlış bir anlam çıkmasın. Yani şöyle dü-

şünebilirsiniz: «Peki, biz yaptığımız iş-
lerden azıcık da olsa bir sevinç, pamuk
üstünde yürüyormuş gibi bir hafiflik, zih-
nimizde bir açıklık, içimizde bir coşku
duymayalım mı? Bu da mı bizden esir-
geniyor» diyebilirsiniz. Ben bunu kastet-
mek istemedim. Mutluluğun yeryüzünde
sürekli olmadığını ve yeryüzünde elde e-
dilecek olan her türlü mutluluğun bizi
daha büyük bir mutluluğa götürücü bir
ışıkta başka bir şey olmadığını anlatmak
istiyorum.

Bizim gördüğümüz bu mutluluklar
küçük küçük ara sokaklardır. Hiçbir za-
man ana cadde değildir. Ve şu demek
istiyorum ki, insan bu kadar küçük mutlu-
luklar peşinde koşmamalıdır. Bunlar
insanın şanına yakışmaz. Eğer biz sade-
ce kendi mutluluğumuzu arıyorsak emin
olun ki, bu mutluluk başkalarının mut-
suzluğundan doğacaktır. Başkalarını az
çok sömürmek suretiyle kendimizi tat-
min ediyoruz. Yani ne olursa olsun, kar-
şınızdakini veya başka bir toplumu sö-
mürmeden biz mutlu olamıyoruz. Her
mutluluğumuzun arkasında bir gözyaşı
var. Demek ki, bu gerçek bir mutluluk
değil. İnsan tümüyle mutlu olabilmeli-
dir. Bütün toplumla ve insanlıkla mutlu
olmanın yollarını aramak lâzımdır.

Soruyorum, nerede mutluluk? Han-
gi mutluluğun peşinde koşuyoruz? Bu,
gerçeklerden kaçmaktır. Bunlar hep sahte
şeyler ve hep ego dengesi arayan, hep
kendine yontan insanların yarattıkları
şeylerdir.

Bugün bütün dünyada bir egoizma
mücadelesi vardır. Olay asla fikir müca-
delesidir. Tamamen bencillik müca-
delesidir. Hersey bizim olsun, ver bize'nin
organize halidir. Bu egoizmaya kılıf da
giydirilmiştir. Kılıfı kaldırırsanız, ortada
sipsivri bir gerçek kalır. O da nefsanîyet
yani egoizmin ta kendisidir.

Eğer bunları değiştirmek istiyorsanız,
o insanlara egolarını, bencilliklerini terbiye
etmenin yollarını göstermek ve bilgi
vermek gereklidir.

Bilgi almak işlerine gelir mi, gelmez
mi? Gelmeyebilir, çünkü rahatını bozmak

istemez. İnsanlar statik hali, rahatı sever. Hep egoizma içinde kalmak atalet halidir. Varlık bu durumda hep alıcıdır, mütemadiyen alır, bu da onlara göre iyi yaşam şeklidir.

Bütün bunlara karşılık ne yapılacaktır? Kıyamet kopacaktır. İşte kıyamet dediğimiz, bir «uyanma» meydana gelecek ve şaşırıp kalınacaktır. Hep almaya alışmış olanlar, kıvrana kıvrana vermenin yollarını arayacaklardır. Acaba insanlara nasıl yardım etsem diye çırpınacaktır. Bu biriktirilen kıymetlerin, sahiplerine hiçbir fayda sağlamadığı görülüp, dağıtmanın yolları aranacaktır. Ve diyeceksiniz ki: «Allah Allah, kıyamet mi koptu! Ne oldu bu adama böyle! Seksen yıl kimseye beş kuruş vermedi. Şimdi bütün servetini dağıtacak yer arıyor». Belki bu kadar keskin virajlar alınmaz ama insanlara örnek verebilmek için bu tip bazı insanlar da olacaktır.

Bütün bunları bize söyleten bilgileri, biz, ruhçuluk kanalından elde ettik. Realiteleri gözlemek, verilen bilgileri bu gerçeklere bağlamak ve anlatılanları uygulamak suretiyle de tatbikatlar yapıyoruz. Spiritüalizm insanların gelişmesi, tekâmül etmesi, şuurlarını genişletmesi, anlayışlarını, hoşgörülerini daha kapsamlı, daha şümüllü hale getirmesi ve insanların gerçekten sevebilmesi için bize bilgi verip, yol göstermektedir. Ve bizim de 30 yıldan beri verdiğimiz mücadele, insan kardeşlerimize, daha geniş sevgiyi, daha geniş anlayışı, daha geniş bilgiyi, daha iyi, daha güçlü daha üstün insan olmayı

anlatan ve öğreten bilgileri alıp aktarmaktan ibarettir. Ve başka bir maksadımız da yoktur. Faydalı olmaya çalışıyoruz.

İşte şimdi de sizlere, bir şeyler anlatmaya çalıştık. Herhalde bazı intibalar edindiniz. Bazılarınız belki de bir daha Dergi'yi okumayacak, bazılarınız da okumaya devam edecektir. Bu da daha önce belirttiğim gibi, tekâmül ihtiyacına bağlı bir husustur. İhtiyaç duyarsanız devam edebilirsiniz, duymazsanız devam etmeyeceksiniz.

Fakat unutmayınız ki, yakın bir gelecekte bu konuyla alâkalı olmak üzere, yeryüzünde çok büyük gelişmeler vuku bulacaktır. O zaman sizler, buraya gelmiş olmak, bu konuyu okuyup incelemiş olmak sıfatıyla, vicdani bakımdan bazı mecburiyetler altına girebilirsiniz. Yani bazı gerçekleri de siz, etrafınızdaki insanlara anlatmalısınız. Hep kendiniz için dinleyip, okumuşsanız, lütfen bu bilgilerinizi müsait bulduğunuz insanlara aktarınız.

Aldığınızı verirseniz, daha fazlasını alırsınız. Kabiniz ne kadar çok boşalıyorsa o kaba gelecek olan da o kadar fazla olur. Bilgiyi kendinizde tutarsanız, doyma haline gelirsiniz ve bir damla daha yeni bilgi alamazsınız.

Aldıklarınızı, okuduklarınızı, müsait olan kardeşlerinize, aklınızla ve vicdanınızla da ölçerek lütfen naklediniz. Sizden sadece bunu istiyoruz. Hem bize, hem de bu ülkenin çok daha hızlı gelişmesine yardım etmiş olursunuz.

DÖRDÜNCÜ YOL

• P. D. Ouspensky •

Olaylar değil, ama olayların bağlı olduğu anlamlar önemlidir. Gerekli hayatiyet nerededir? Üstün şuur halleri niçin gereklidir? Yaşama bakışınıza katkıda bulunacak kitap. Okuyunuz. Fiyatı : 250 TL.

Ruh ve Madde Yayınları

TEREDDÜT EDİYORUM

BERLİN FUTBOL KULÜBÜ
ANTRENÖRÜNÜN ŞIFACIYLA
İŞBİRLİĞİ

Çeviriler :

• Gülelgül GİRAY

ESOTERA : Bay Klimaschefski, Josef Müller ve Elizabeth Wagners' in becerileri hakkındaki fikirleriniz nedir?

KLIMASCHEFSKI : Benim için Bn. Wagners bir harika. Ben birkaç dera dızimden ameliyat olmuşum. Ve bilmesine hiç imkân olmadığı, dizimdeki bu noksanlığımı karşılaştığımız ilk celsede otomatik yazı yolu ile teşhis etti. Daha sonraları, ilersi için söylemiş olduğu bazı şeyler de aynen dediği gibi çıktı. Hatta D.F.B. Pokal oyunları dahi Elizabeth Wagners'in dediği gibi çıktı.

E : Başka futbol takımlarının daha büyük başarılar elde etmek için bu şekildeki yan yardım metotlarını kullanmayı deneyebilecekerini düşünebilir misiniz?

K : Bir bakıma düşünebilirim ama gene de hayır demeliyim, çünkü ekseriyet bu çeşit fikirlerin fazlasıyla karşısındadır.

E : Başka futbol takımlarının bir şifacı ve bir yazıcı medyomla işbirliği yapmanızdan dolayı size bir zoriuk çıkarabileceklerinden korkmaz mısınız? Meselâ muvaffakiyetlerinizi bu tip şüpheli metotlarla elde ettiğinizi söylemeler?

K : Hayır, korkmam. Zira insanların çoğu bu çeşit çalışmalarını ciddiye almazlar. Ve bâtil kabul ederler. Böyle olmakla beraber futbolcuların hemen hepsi bâtil inançlıdır. Olmayanını hemen hiç hatırlamıyorum, fakat bir şifacıya veya bir yazı medyumuna inanana da nâdir rastladım. Ekseriyet tarafından bu işbirliğimden dolayı ciddiye

alınmadığımı iyice biliyorum. Fakat bunu olduğu gibi kabul ediyorum. Ayrıca ben de bütün olanları hâlâ bir test olarak gözlüyorum; beklememiz lâzım. Şimdiye kadar ki muvaffakiyetimiz devam edecek mı? Ben her şeyin iyi olarak gelişeceğine eminim. (Esotera)

«TANRI İNANCI» İLE OYUN

Dünyanın en enteresan topluluklarından biri Tanrıya olan inançlarını zehirlerle ıspat etmek istiyor.

Markos İncil'i, Bölüm 16, Sahife 18'de şöyle denir : «Bundan sonraki geleceklerin işareti şudur ki inançlılardır ve... yılanları güdebilirler ve onlar öldürücü bir şey de içseler onlara zarar vermez.»

Amerika'da «Jolo Serpent Handler» (Jolo Yılan Tutabilenler) Topluluğu adı altında birleşmiş olan bir takım insanlar, kitabın bu kısmını kendilerine rehber edindiler.

İsa'nın Kilise'sine bağlı olanların birbirleriyle inançlarından dolayı buluştukları ev, Amerika'nın doğusundaki bir dağ silsilesinin terk edilmiş bir kısmındadır.

Pastör Robert Elkins tarafından yönetilen Tanrı hizmetinin başlangıcında 2 tahta sandık odanın ortasına konuluyor sonra org ve gitar musikisi ile şarkı söylenip dans ediliyor. Belli bir zaman gelince, sandıklar açılıyor içindeki zehirli yılanlar dışarı çıkarılıyor ve elden ele dolaştırılıyor ve bu hareketler birçok kere tekrar ediliyor.

Halen topluluğun başkanı olan Dervev Chakin, bugüne kadar 80 defa yılan tarafından ısırılmış ve hiçbir şey olmamış, ancak üyelerin

içinde bundan dolayı ölmüş olanlar da var.

Bu toplantılarda ekseriyetle «STRIKNIN» içiliyor ve müritler bu yaşantılarının Tanrı buyruğu olduğuna inanıyorlar. (Esotera)

POLİS DURUGÖRÜR'Ü YARDIMA ÇAĞIRDI

Dorothy A.'nın rüyetleri korkunç çocuk cinayetleri serisinin açıklanmasına yarayacak.

Bir seneden beri Amerika'da, Georgia bölgesinin Atlanta şehri sakinlerinin neheslerini kesen bir seri zenci çocuk cinayeti devam ediyordu. 1980 Aralık ayı başında, kimliği belirlenemeyen 11 yaşlarında bir çocuk cesedi bulundu. Bu meydana çıkarılmayan cinayetlerin onbeşincisiydi.

Bundan birkaç gün önce, dünyaca meşhur New Jersey'li durugörür Dorothy A. polis tarafından Atlanta'ya kabuyetlerinden istifade etmek için getirilmişti. Pekçok açıklanamayan ve faili bulunamayan polis vakalarını açıklığa kavuşturmuş olan bu durugörürden faydalanmayı umuyorlardı. Zira aylardan beri ileriye doğru bir tek adım dahi atamamışlardı.

55 yaşındaki hassas kadın, Atlanta'ya gelir gelmez kâtil hakkındaki ilk bilgiyi onu gözünde canlandırdığını söyleyerek verdi: Katil de zenciydi. Ve Atlanta'da yaşıyordu. Sonraki söyledikleri katilin bulunma çalışmalarına zarar vermesin diye açıklanmadı.

Durugörür ile çalışma sorumluluğunu üstlenmiş olan Atlanta'lı polis şefi Georg N. gazetelere verdiği beyanatta, «Yeni bir yol deniyoruz. Çünkü şimdiye kadarki bildiğimiz metotlarla hiçbir yere erişemedik» dedi. Polis şefi verdiği bu kardan dolayı hiç çekinmiyor. Zira ciddiyeti ile tanınmış olan medyum

başarılarından ötürü Amerika'nın her yerinden, yardım ve açıklama çalışmaları için çağrılıp pek çok maddalya, teşekkür ve taltifname kazanmıştır.

Yazı hazırlanıncaya kadar Atlanta'daki zenci çocuk cinayetleri serisi hakkında daha ne gibi ipuçlarını polise verebildiği bilinmiyor. (Esotera)

İKİ BİN METREDEN DÜŞÜŞ : PARAŞÜTÇÜ, BAŞI USTUNE TOPRAĞA ÇAKILDI VE UÇ KABURGASINI KIRDI

Geçen senenin 17 Ağustos'unda, Amerika'da Washington'un Sunnayside kasabasında yaşayan 42 yaşındaki paraşütçü Don Hagert, bir bakıma ikinci kere doğdu. 115. atlayışında 2000 metre yükseklikte iken paraşütü açılmamış ve düşüş yolunun yarısına yaklaşırken ipler sağ ayağına o kadar kovu bir şekilde sarılmıştır ki bundan sonra düşüş başaşağı olarak devam ediyor. Yedek paraşütü açma çabaları da boşa gidiyor. Zira ikisi birbirine sarılıp karışıyor. Düşüş 45 saniye sürüyor ve Don Hagert saatte 150 km.'ye yaklaşan bir hız ile kafa üstü yere çakılıyor, öyle ki başındaki koruma miğferi sert toprağın üstünde 15 cm.'lik bir çukur meydana getiriyor. İkinci atlayıcı kaza yerine indiği zaman paramparça olmuş bir insan cesedi ile karşılaşacağını beklerken arkadaşının «Bana kalkmam için yardım et, iyiyim!» dediğini duyar ve çok sevinir.

Hagert'in üç kaburgası kırılmıştı. Bir hastanede hafif yaralı olarak 10 gün kadar tedavi gördü. Ve gene paraşütle atlamaya başladı. «National Enquirer» gazetesine verdiği bir beyanatta «Benim yaşamam inanılmaz bir hadisedir. Fakat Tanrı paraşütün altında benimle beraberdi ve beni korudu.» dedi. (Esotera)

SEV

KARDEŞİM!

• M. Fahri ÖĞRETİCİ (Hamburg)

Sev, sevebildiğin her şeyi; insanı hayvani ve nebatları, madde ve ruh alemini; sevgi ile sevgisinden Yaratan'ın sana bahsettiği his ve duygularla görebildiğini, düşünebildiğini, hissedebildiğin ne varsa, sev gücünce, gönlünce.

Sevgi dolu olsun her düşüncün davranışın, adının. Sevgidedir hayır ve ilham. Sevgi ile her şey senin önünde eğilir; aynı sevgi ile, seni mutlak kucaklar kardeşim.

Sev, seni seveni de, sevmeyeni de, sana iyilik ya da kötülük edeni de. Kötü söyleyeni kınama, onda hikmet vardır. Doğrusu o'na sevgi ile bakmaktır.

Sana kötü söyleyen zannetme ki seni incitmek ister. O'nun sözüne ve yüzüne değil, gözlerinin içine, oradan ruhuna akarak bak; vicdan'ı aynen aksettiren gözlerdir, onlar yalan söylemez, söyleyemez! Esasında hizmettir o'nun yaptığı, söylediği sana. Belki kendisi de bilmez.

Sev bulunduğun hali, yüksünme! O hali sen istedin, özledin. Bulduğun an senin yapıtıdır. Biz her an düşünce ve hareketlerimizle gelecek kaderimizi yazarız, biz hayatımızın yazarı ve aktörüyüz kardeşim. Önce ister sonra o özden istediğimizi yaşarız!..

Öyleyse, bedbinlik, acınmak, üzülme neye? Hiçbir varlık bulunduğu yere zorla itilmemiştir, o yeri biz seçmiş o duruma kendi kendimize gelmişizdir. Varsa başka özlediğin iste, o da olacaktır. Bu defa sevgi, iyilik ve doğrulukla, hizmet aşkı ile iste, göreceksin bundan böyle her günün, her an'ın sevgiye bürünecek, seni sıkan yüklerden kurtulacak, endişe ve ızdıraplarını geçecek, hakiki hürriyetin eşğine varacaksın.

Sevgi kâinat nizamıdır, mikro koz-

mozdan makro kozmoz'a kadar her şey sevgi üstüne kurulmuş, sevgiden oluşmuştur. Sevgi olan yerde her şey güzeldir, doğrudur, yararlıdır.

Sev kardeşim, öyle sev ki, kendinden taş; sevgin aileni, komşunu, köyünü, memleketini, dünyayı kapsasın, elinden gelirse daha da ötelerin; böylece senin sıcak sevgine sığınalım, sevgin bizi kötülük ve zararlı tesirlerden korusun.

Severek de ki: Ey benim yüceleri de Yaratanım, bu renkli dünyada liyakatimce görüyor, hissediyor, sevebiliyorum. Varlığım cihanın sevgisi ile dolu, bana ne güzel, zengin ve cömertçe bir hayat nasib etmişsin, bütün varlığımınla minnettar ve müteşekkirim, bana layık gördüğün nimet ve ilhamlara sevgi ile secde ederek diliyorum : Bütün diğer insan kardeşlerime de en az bu duyguları nasib et. SEN HER İSTEYENE İSTEDİĞİNİ VERENSİN...

Kardeşim, sen özel bir eğitim için bu dünyaya geldin!.. Bu hayatının ilk ve son dersi SEVGİ'dir. Etrafındaki her şey içindeki ve dışındaki her varlık, sadece ruhunun gelişmesi, yetişmesi için, özden bir sevgi ile vazifelenmiş, sana şaşmaz bir dikkatle yardım etmektedir. Bu şahane yardımların özünde senin için sonsuz sevgi müjdeleri vardır. Sıkıntı, bedbinlik içinde olanlar, hayatı yük görenler, his ve gözleri nefsaniyete saplanmış, maddi çıkmazlar içinde kıvrananlardır. Hayat: hastahanesi, hapishanesi, hastalığı, sağlığı, acı gurbeti, hasılı her hali ile, sevgi doludur. Çünkü o bildiğimiz en üst noktadaki eğitimimizdir, onun kıymetini bilip her an'ını değerlendiren geçirmemiz lâzımdır.

Dünyaya gelişimizden, ayrılana kadar, her safha'da, ana karnında, kucağında, oradan beri ta... dünya eğitiminin en son nefesine kadar; sonsuz sevgi kaynaklarından oluşmuş, ucunu sonunu göremeyeceğin, muazzam bir sevgi nehri içinde akarsın!.. O nehrin denize açılan sonuna gelinceye dek; sevgi ile geçen dakikalarımız o nehrin en hızlı akan yerinde; husumet, garez, nefret, yalan, dolan ile geçen zamanlarımız da girdaplarında dolanarak eylenir.

Dünya eğitimimiz içinde: Ana, baba, kardeş, akraba, arkadaş... her varlık, bi-

zi o sevgi nehrinin en hızlı akan yerine ulaştırmağa çalışır. İşin güzel tarafı: Biz de aynı şeyi onlara yaparız. (Bilerek veya bilmeyerek)

Biz bu dünyada : Hepimiz bir öğren-ci olduğumuz kadar, aynı zamanda birbirimize karşı birer öğretmeniz.

Sev ki: Sezgindeki perdeler aralan-sın, sonsuzlukları görebilesin.

Sev ki: Seni sevenlerin sevgilerini idrak edebilesin.

Sev ki: Attığın adımlar, seni büyük kudretlere iletсин.

Sev ki: Bütün yaratıkların, kendi evrimine orantılı olarak, nasıl yaratan yolunda yürümekte olduğunu göresin.

Sev ki: Varlıklar ne yörüngede gi-derse gitsin, ancak Tanrı doğrultusunda hareket ettiğini sezebilesin.

Sev ki: Seni seven ve sövenlerin, seni özde verdiği kararlara yönelttikle-rinin farkına varabilesin.

Sev ki: Geçmişten bu yana, nerede olduğunu idrak edip, nurlu ilham kapı-larını ehliyetle açabilesin.

Sev ki: Sezgilerin ebediyetler içinde yükselsin, sana ileilmek üzere yola çık-mış manâları alabilesin.

Sev ki: Ruh ve madde aleminin sev-gi kapıları, ardınca sana açıl-sın.

Sev ki: Karşılaştığın olayların, tekâ-mülün için göremediğin sevgilerle önü-ne konulduğunu idrak edebilesin.

Sev ki: Benliğine yerleşmiş, nefsanî engelleri söküp atabilesin.

Sev ki: Bu sevdiklerinin bir vasıta, hak sevgiye giden öncüler olduğunun bilincine eresin.

En nefis kahve...

**KURUKAHVECİ MEHMET EFENDİ
MAHDUMLARI**

ŞUBESİ YALNIZ KADIKÖYDE

İSTANBUL TAHHİS / OKAK

BioFiDBEK

Bir Laboratuvar Yogası

• Andre BRUN'den Çev. : Selami KANIKLI •

Stres'in halk sağlığı üzerindeki etkilerinden derin bir şekilde endişelenen hekimlerin aksine, bazı araştırmacılar, stres'in iyi etkilerinin de çok olduğunu düşünmektedirler. Onlar deneme amacı ile, strese uğratılan kimselerin, sadece aşırı bir şekilde çalışmakla kalmayıp, çok fazla yaratıcı olduklarına da işaret etmektedirler.

Böylece, stres, çok kez, çağımızın en büyük kötülüklerinden biri olarak gösterilmekte ise de, insanlara yeniden yetenek kazandırma konusunda umut verici bir halidir. Bu, dikkat çekici iddia, Amerikalı bayan uzman Linda Pembroke tarafından yayınlanmış ve bilimsel değeri olan bir incelemenin sonucudur. Linda Pembroke kitabında, yorgunluğu ve onu etkisiz hale getirmek için kullanılacak metodları tüm ayrıntıları ile anlatmaktadır.

Stres konusunda en çok sorulan sorulardan biri, strese neden olan steroide ve adrenalin hormonlarıyla beslenen, zenginleştirici ve yaratıcı bir hayatın, sağlığa verdiği zararları kaçınılmaz şekilde, ödemek zorunda olunup olunmadığını öğrenbilmektir. Kanadalı fizyolog doktor Hans Seve de, stresin mutlak bir şekilde, rahatsız edici olmadığını, fakat her şahsın, stresin sistemine akıllıca uymak zorunda bulunduğunu bildirmektedir. Bir iyilik için bile olsa, kendinde bir değişiklik yapmanın, stresin doğurucusu olduğu

na hükmeden doktor Holmes'in aksine, Yale'den doktor Eugène Paykel ve Chicago Üniversitesi'nden doktor E. H. Uhlenhut, stresin, tansarlanan değişikliğin kalitesi olduğunu düşünmektedirler. Onlar, «giriş» ve «çıkışta» bulunmuş, altmıştan fazla hayat olayını kataloglamışlardır. «Girişler», evliliğin ilk ayları, bir aşk veya sevgili değişikliği, bir çocuğun doğması gibi, yeni durumları içerirler. Ölüm veya boşanma, «çıkışlar» içinde yer alırlar. Bu araştırmacılara göre, «çıkışlar» bir varlığın değişmesine neden olan veya olamayan «girişler»'den daha çok strese neden olmaktadır.

Şimdi, stresi venme metodlarından söz edelim. En ilginç ve modern metodlarından biri, Linda Pembroke'un Biofidbek'e dayanan kitabında incelenmiştir. Ruh ve Madde okuyucuları için tamamiyle yeni olmayan bir tekniktir. Bu metodun temel öğretisi, süenin, «bir laboratuvar aletinin bozulan çalışmasını gözleverecek, bu çalışmayı kontrol etmesini öğrenebilir» hale gelmesidir.

Süje, bunu, sadece psişik kaynakları ve isteği ile yapar. Özet olarak, bu bir yoga prensibidir. Fakat, laboratuvar aletleriyle yardım görmüş ve kontrol edilmiş bir yogadır. Çağımızda hic kimse, bu olavın tabiatının tam bir açıklamasını bilmemektedir. Fakat olav vardır ve kendini sürekli olarak, sövle göstermektedir: Örneğin : Kalbinde bir a-

tış düzensizliğinden muztarip olan kimselerin, kalp atışlarında meydana çıkan bu düzensizlikler, kalbe elektronik bir sinyal gönderilir gönderilmez düzelirler. Bir başka örnek verecek olursak; «Ülserli bir kimse, midesindeki asit fazlalığını kontrole yardım eden, minik bir «senseur» yutar, asit fazla geldiği vakit, bu fazlalık, önüne konulmuş olan bir alet vasıtasıyla meydana çıkarılmaktadır. O da, sinyal üzerine konsantre olarak, asit fazlalığını kontrol etmeyi başarmaktadır.»

Henüz hiç kimse, bu iyileştirme olayının niçin ve nasıl olduğunu açıklayamamaktadır. Fakat süjenin, yeterli bir antrenmanla, laboratuarda öğrenilen tekniği, sürekli bir şekilde uygulamayı öğrenerek iyileşmesi, rastlanan olaylardandır.

Konumuzu sonuçlandırırken, günümüzde yarım baş ağrısından muzdarip olan çok sayıdaki kimseye umut veren bir metodu anlatalım:

«Yarım baş ağrılarında, baş ve saç derisi arterlerinin genişlemesi neden olmaktadır. Birkaç haftalık bir antrenmandan sonra, BİOFİDBEK tekniğinden yararlanan migrenlilerden yüzde sekseni, arterlerini ge-

nişleterek, ellerinin ısılarını yükseltmeyi başarmaktadırlar. Ve, başın arterlerinin genişlemesi, yarım baş ağrılarının ortaya çıkışını engellemektedir. (Nostra - 346)

NOT : «Psiloji Kasetleri» aletlere gerek duymadan bütün psişik çalışmalarını yapmanıza hizmet etmeye devam etmektedir.

**Abone Olmakla
Ruhçuluğu Destekliyorsunuz
Abonenizi Lütfen
Yenileyiniz**

Ölümden Sonra Diriliş Felsefesi (*)

BİRİNCİ KISIM

I — Ruh'un Tekâmülü

Bu incelememizdeki anormal ruhsal haller ile şuuraltı olgularda başlıca iki kavram vardır:

a) Birincisi, Varlıkta, **organizmadan bağımsız, dinamik ve psişik prensibin mevcudiyetidir**. Bu prensip yaşam sırasında organizmadan ayrılabilir. Yani organizmadan önce vardı ve sonra da var olacaktır.

b) İkincisi, **şuuraltı Varlığın dünya ve dünya-dışı ikili tekâmülüdür**.

Bu iki kavramın birincisi büyük bir olasılık taşır, şu şartla ki onda cereyan eden psişik olgular gerçek olgular olsun. İkincisi, az-çok ikna edici bulunmasına imkân veren isbatlanmış hükümlerin kendi lehine olarak sunulmasıdır; bununla beraber, bunlar düşünülerin tüm dik-katlerini çekecek liyakate gerçekten sahiptir.

Hülâsa, Budizmin, Brahmanizmin ve kadim dinlerin çoğunun esasını teşkil eden, her devrin seçkin insanlarınca benimsenen bu büyük ölümden sonra «diriliş» doktrininin bilimsel kavramı söz konusudur.

Saptamış olduğum sınırlardan dışarı çıkmadan, burada, diriliş doktrinini içeren her şeyi özetleyeceğim. Tarihsel alt-yapısını, çeşitli kanıtlarını anlatacağım. Öğretisi ve sonuçları hakkında hızlı bir özetleme vermeye özen göstereceğim.

• Dr. Gustave GELEY (**)

Türkçeye aktaran: E. ARIKDAL

Bu sisteme göre, ruh (bireysel şuur-da esas olandır) aşağı düzeydeki maden ve canlılar âleminde, beşeriyet içindeki en büyük gelişmesini sağlamak ve henüz bilemediğimiz beşerüstü halleri kazanmak üzere yavaş yavaş kendini gerçekleştirebilir. Bu tedrici tekâmül sayısız bedenlenme ve bedenden ayrılmalarla (doğum ve ölümlerle) tamamlanır.

Tekâmül normal hayat oyunlarıyla doğaüstü bütün etkilerin dışında oluşur: Duyumlar, heyecanlar, günlük çabalar, çeşitli yetenek alıştırmaları, iş, eğlence, ıstırap... Her biri sanki yeni bir tecrübeymiş gibi ruhta silinmez izler bırakırlar; her yeni tecrübe bir şuur alanı genişlemesiyle kendini ifade eder.

Hiçbir tecrübe kaybolmaz; unutulmaları geçici ve zahiridir.

Her yeni bedenlenmede geçmiş hayatlara ait anıların kaybolması geçici ve görecelidir. Unutma, belli bir işe, bir yığın tecrübelerle, çok çeşitli şartlarda ve şartlarla sürüp gelen bir gelişime bizi hazırlamak için, tıpkı ölüm gibi, gereklidir. Anılar, bedenden ayrılma evrelerinde, tekrar belirir, hele özellikle Varlık tekâmül etmişse, iyice genişler. Üs-

(*) Palingénésie : Ölümden sonra diriliş : Bas'ülbad'el mevt

(**) Dr. G. GELEY : Fransız bilgin, düşünür ve Metapsişik araştırmalar uzmanı, Uluslararası Metapsişik Enstitüsü eski Başkanı idi.

tün bir hale ulaştığımızda, unutmaya, gelişmemize fayda sağlamaz hale gelince, ortadan kalkar ve geçmiş, tümüyle, elimizin altında olur.

Böylece anlaşılıyor ki diriliş doktrini, kötülüğün (şerrin) en mükemmel şekilde açıklanmasına; eksiksiz ve doğal bir yaptırımın sağladığı manevî bir kurumun sağlam bir temel üzerinde kurulmasına imkân sağlamaktadır.

2 — Kötülüğün Açıklaması

Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki kötülük (Şer) (***) , diriliş felsefesinde, farzedilen öneminin pek büyük bir kısmını yitirmiştir:

Gerçekten, kötülük her zaman telâfi edilebilir, geçici ve göreceli bir karaktere sahiptir. Kötülüğün gerçekleşmesi üçlü bir açıklamayı getiriyor:

a) Kötülük dünya ve varlıkların gerilik ölçüsüdür;

b) Tekâmüle uygun şarttır.

c) Tekâmül esnasında bireysel etkinliklerin yaptırımıdır.

Kötülük, dünya ve varlıkların gerilik ölçüsüdür.

Gerçekten de kötülük, tekâmülün aşağı evrelerinde çaba ve işi gerektirir... Varlığın bulunduğu durum içinde kendiliğinden hareket etmesine mani olur ve gelecekteki mutluluğu umut edip ona daha çabuk ulaşmaya teşvik eder.

Nihayet kötülük, varlığa, bizzat varlığın kendi çabasıyla, yavaş, yavaş, bu mutluluğu kazanma liyakati verir; geleceğin sevincini fetih ve zaptetme, uğranılan bazı ıstırapların telâfisi olacaktır.

Kazanılan her gelişme kötülüğü azaltır, şuuru, hürriyeti ve heyecan gücünü artırır. Özünü yeterince bilemediğimiz geleceğin mutluluğu, güncel geriliği sebebiyle, kötülüğün azalışıyla aynı zamana rastlayan psikik gelişmenin doğal sonucu olacaktır.

Tekâmül tedrici olduğundan, istisnasız, tüm varlıklar, kötülükten kaçınacak-

(***) **Kötülük, Şer : Dinsel olarak şeytan'ın eylemi; bir bakıma cahil nefsin etkisi anlamına gelir.**

Dr. G. GELEY

lardır; hepsi mutluluğa ulaşacaktır; lâkin, daha sonra sözedeceğimiz tekâmül yasalarına az-çok uyusuna göre, fazla ya da az bir hızla mutluluğa ereceklerdir.

Nihayet, kötülük bireysel eylemlerin yaptırımıdır.

Gerçekten, reenkarnasyonlarımızda, kendi çabamızla, bizzat yaptığımız şeylerden başka bir şey değiliz: Her bedenlenişde, bedenlenişin amacına göre şuur dışı olarak hazırlanırız; geçmiş kazançların verdiği gelişmenin sevincini yaşarız; geliştirdiğimiz yeteneklerimizi kullanırız; kendimizde kalan kötü durumların da ıstırabını çekeriz.

Ayrıca, manevî yasaları gözlemek ya da gözlememek, üstün tekâmül evrelerine, dolayısıyla mutluluğa geçişimizi hızlandırıp yavaşlatabilir.

O halde «yaptırım gücü» tamdır. Manevî bir hürriyet derecesine ulaşmış varlıklar üzerinde onun önemli ağırlığı vardır. Varlık tekâmül ettikçe düşünceli gidimi gelişimine etki eder. Sonuçta, yaptırım sağlamlaşmış olur. Yaptırımın

(Lütfen Sayfayı Çeviriniz)

önemi manevî hürriyet derecesiyle oran-
tılı olacaktır. Manevî yasa yaptırımı şu-
urlu varlıklarda gözlenen **eşitsizliğin** baş-
lıca sebebidir.

Gerçekten de, çeşitli bedenlenme
şartlarındaki geçici ya da süreli eşitsiz-
likler (organik arızalar, çevre etkisi, e-
ğitim v.s.) oldukça geniş bedenlenme di-
zilerinde kendini ya yok eder ya da et-
kisiz hale getirir, öyleki tüm varlıklar,
hepsi birden, tesadüfi mutsuzluk ya da
mutlulukta hissedilecek derecede eşitli-
ğe marûz kalırlar. O halde, manevî ya da
zihni eşitsizlikler bilhassa manevî tekâm-
mül yasalarının gözlenip gözlenmemesin-
den ileri gelirler.

3 — Manevî ve Toplumsal Sonuçlar

Böylesi bir doktrindeki sonuçlar şun-
ları içerir: Kısaca çalışmak, birbirini
sevmek, birbirine yardım etmek. Geri ve
seviyesiz bütün duyguları, örneğin ben-
cilliği, kıskançlığı, özellikle kin ve inti-
kam duygularını atmaktır.

Başkalarına zarar verebilen her şey-
den kaçınmalıdır. Kimseyi küçümseme-
meli, aptal, hain ve suçlu olsalar bile...
Onlara, geri varlıklar olarak değil, has-
ta insanlar olarak bakmalıdır. Varlık,
sonuçta, başkalarının kusurlu hareketle-
rine karşı derin bir hoşgörüyü ulaştır ve
de mümkün olduğu kadar onlar hakkın-
da hükmetmekten kendini sakınır.

Sonunda, şevkat ve yardımımızı hay-
vanlara kadar genişletmeliyiz; onların
elden geldiğince acılarını gidermeli ve
mutlak bir zorunluk yoksa öldürmemeli-
yiz. Diriliş'in bilimsel kavramının top-
lumsal sonuçları oldukça önemlidir. İn-
sanlar ardarda varoluşları ve çok çeşitli
şartlar içinde belirgin olmayan tekâmül-
lerinden emin oldukları zaman, tekâmül
yasalarının zorunlu sonucu olarak, do-
ğal ve geçici eşitsizliklere tevekkülle
katlanırlar. Yapay eşitsizliklerden, niye-
ti bozuk bölünmelerden nefret ederler :
Çocuksu peşin yargılar, sınıfsal, dinsel,
ırksal bölücülüklerden tiksinişler. Birey-
sel hürriyet ve toplumsal dayanışma il-
kelerini uyumlu biçimde biraraya getire-
bilirler.

Hür olarak tekâmül etmeye hakları

olduğunu, ama bu hür tekâmülleri içinde
sadece kendi yakınlarıyla değil, düşünen,
yaşayan ve var olan her şeyle sıkı bir
dayanışma içinde olduklarını anlarlar.

Buna benzer fikir ve kanaatlerle a-
yakta duran insanlık hiç zahmet çekme-
den, zorlu toplumsal ve uluslararası bü-
yük sorunların üstesinden geleceklerdir.

Bugün hayalî olan, yarın şahane bir
gerçek olur.

İKİNCİ KISIM

METAFİZİK KIYAS

1 — Büyük Doğal Tekâmül Yasaları

Varlığın kaderi hakkında edindiği-
miz muhtemel bazı kavramların yardı-
mıyla, büyük Evren yasalarından birkaçını
araştırabiliriz. Gördük ki tekâmül,
evrensel hayatın en büyük İLKE'sidir.

Tekâmülde hüküm süren bütün ya-
saları üç esasta toplayabiliriz:

ÇABA YASASI,

DAYANIŞMA YASASI,

İLERLEME YASASI,

1 — ÇABA (Cehit) YASASI: Bu ya-
saya göre ilk duyarlık ve şuur bilgisi-
ne ulaşmış olan bütün varlıklar, etkin
olarak, tekâmülcü ilerlemeye katılmak
zorundadırlar. Gelişmesi sürekli ve sayı-
sız çabayı gerektirir ki bu da onun liya-
katini oluşturur.

Doğacı felsefe, bazan, belli bir ölçü-
de, tümüyle hayat için kavga haline dö-
nüştürerek bu çaba yasasının genel an-
lamını yozlaştırmıştır. Gerçekte ise ha-
yat için kavga, ÇABA Yasasının özel bir
halinden başka bir şey değildir.

Kaldı ki, çağdaş doğacılar, doğal
ayıklanmanın tekâmülde en ilk ve gerek-
li rolü oynamadığının ancak sadece ilti-
maslı bir rol oynadığı hususunda anlaş-
ma halindedirler.

Çaba Yasası, çeşitli âlemlerdeki pek
büyük ayrıntı farklılıkları ile aynı bir
âlemde gerçekleşmiş şekillerin sayısız
farklılaşmalarının sebebidir. Çaba, tek-
âmül eden kısımlarda bulunan sayısız
ve önemli eşitsizliklerin temel faktörüdür.

Çaba, tekâmülü harekete geçirmek,
ama çeşitlilik ve eşitsizlik yaratarak ha-
rekete geçirmek amacını taşır.

2 — **DAYANIŞMA YASASI** : Bu yasa, çaba yasası kadar oldukça önemli ve apaçıktır. Evreni oluşturan bütün bölümler arasındaki tekâmülü içerir. Çeşitli ve birbirinden uzak kısımlar ancak birbirleriyle ve birbirleri vasıtasıyla tekâmül edebilirler.

Bu yasanın etkileri her yerde ve her şeyde saptanabilir:

• **Bir sistemin dünyaları arasında** (hatta komşu sistemler arasında da...) çekimgücü, manyetik alan ve elektriksel olaylarla gözüktür.

• **Aynı bir dünyayı oluşturan kısımlar arasında** maddesel, zihinsel ve ahlâksal zincirleme bir kuvvetli dayanışma vardır; hayvanlar, bitkiler, madenler arasında, birbirlerinden ayır edilmeden, farklı tekâmül derecelerinde olmalarına rağmen, sadece organik ve fonksiyonel ihtiyaçları sebebiyle dayanışma vardır.

• **Organize bir varlığı oluşturan kısımlar arasında dayanışma vardır.** Gerçekten, varlığın, ilkel varlıkların bir araya yığılmalarından ve topluca dayanışma içinde olmalarından meydana geldiğini biliriz. Ayrıca, varlıkta madde, kuvvet ve zekâ vardır, yani tekçi varsayımlar kabul edilirse, tek ilkenin çeşitli, ama kendi tekâmülünden ayrılmayan ve dayanışma halinde olan görünüşleri vardır.

Enkarnasyonların, ruh ve bedenlerin bir araya gelişinin amaç ve gereği şimdi anlaşılıyor.

Dayanışma Yasası ikinci derecede yasalara ayrılırlar:

a) **Dünyalar ve atomlar arasındaki ÇEKİM YASASI.**

b) **İLGİ ya da SEMPATİ (duygudaşlık) YASASI.** Bu yasayla tekâmül edenler arasındaki dayanışma öyle etkin ve öyle güçlüdür ki tekâmül seviye ve evreleri birbirlerine çok yaklaşırlar.

Böylece zekâ özellikle kuvvet dayanışmasıdır, ve maddenin kuvveti, zekânın maddeye etkisi için gerekli bir aracıdır.

Dayanışma Yasasının bu alt bölümü sayesinde hayvandan insana doğru; vah-

şi'den uygar, uygar'dan yurtdaşa ve ana-babaya dereceli bir dayanışma vardır.

Dayanışma Yasası böyledir işte.

Bu yasa şu esaslı sonucu getirir:

Hayat kavgasının ıstıraplı yanlarını, etkilerini azaltır; **çaba yasasıyla ayrıntılar içinde yok olur gider, eşitlikler içinde ise eski halini alır.**

En mütakâmil kesimler ancak daha az mütakâmil kesimleri tercih ederek gelişimlerini sürdürebilirler.

Dayanışma Yasası, tekâmülde en az çaba yasası kadar önemlidir.

Dayanışma basit bir ahlâk prensibi değildir; mutlak bir ihtiyaçtır ve tekâmülün temel mekanizmalarından biridir.

Dayanışma Yasasını hayat kavgasının yanısıra gün ışığına çıkarmak gerekir, zira transformizm (dönüşümcülük) uzun süre çok kötü yorumlanmış ve bazı ekollerin «doğa ahlâk dışıdır» gibi çok saçma fikirlerinin benimsenmesine sebep olmuştur.

Bireysel kader hakkında doğa ve varlıkların tedrici tekâmülünü ön plânda tutan dayanışma yasasından ne kadar çok yeni kavramların çıktığını gördük.

Her ilerlemiş varlık bunun şuuruna sahiptir, ya da en azından bu büyük yasanın sezgisine; başkalarıyla ve her şeyle dayanışma halinde olduğunun şuuruna en fazla sahip olan kimse, en mükemmel kimsedir, diyor Guyau.

3 — **BELİRSİZ GELİŞME YASASI** :

Bu yasa sadece olasılık ve kesinsizlik niteliği ile kabul edilebilir. Öyle görünüyor ki âlemler ile varlıkların kaderi hakkında yukarıda belirttiğimiz kavramların zorunlu bir sonucu olmaktadır. Tekâmül sürecinde ne durmak, ne de muhtemel bir genel gerileme anlaşılır gibi değildir.

Şayet bu yasa doğruysa, her dünya, dış şartları (fiziksel - kimyasal) ne olursa olsun, daima bu şartlara uygun olarak tekâmül etmek zorundadır. Her âlem yaşam ve zekâ görünüşlerine sebep olmak zorundadır.

(Devam Edecek)

Yeni Bir Otomatizma Devrine Doğru

Bir Avrupa ülkesinde yıllar önce «bireyin sorunu topluluğun sorunudur» ilkesinden hareket edilip, herkese normal yaşam koşulları sağlamak çabasına girişilmiş.

Fakat gelin görün ki, insanları koryan eller giderek vesayete dönüşmüş, daha da kötüsü, uzun geçmişte otomatik yaşayan insanların paralelinde, bu kez âdeta, makinaların insanları denetim altına alacağı yeni bir otomatizma devrinin işaretleri görülmeye başlanmıştır.

Belirtildiğine göre, dünyanın hiç bir ülkesinde, bahsi geçen ülkedeki kadar çok çocuk mahkeme kararı ile ailesinin yanından alınmıyor.

Yöneticiler işi o kadar ileri götürmüşler ki, yöneticilerin varlıklarından şikâyetçi olanlara bile yardımda kararlı gözükmektedirler.

Yöneticilerin bilgisayarlarla her kişi için tuttuğu fişleme çok ilginç. Meselâ, herkesin ne tür hastalık geçirmiş ve hatta kadınların regli olacağı günler bile fişleniyormuş. Yöneticiler işi daha da ileri götürücü çalışmalar yapmakta, bilgi merkezlerini tek bir merkezde toplama gayreti içerisinde bulunmaktadırlar.

Hiçbir insanın hiçbir gizlisi kalmadan yöneticinin gözleri önünde olması, bir istismarı ve insanların robotlaşmalarını da içermektedir. Çok eskiden de, bir zamanlar insanları kurtarmak, insanlara işkence etmeye dönüşmüş idi.

Yine belirtildiğine göre, insanların yediklerine de karışılmaya başlanmış. Meselâ, bir kişinin günde altı dilim ekmek yemesinin daha sağlıklı olacağı tavsiye edilmekte. Bir de bakmışsınız gü-

nün birinde, insanlar birbirlerinin yedikleri dilimlerini sayıyorlar.

Meydana gelen baskı ve ihbar edilme korkusu, insanları bir başka tür robot-insan haline sokabilir. Bu tehlike, büyük oranda denilebilecek çocuklarda, aile sevgi ve yakınlığından uzak, kreşlerde yetişen çocuklarda daha çok odaklanmaktadır.

İnsanı hedef alan ölçüler ne kadar insanî olursa olsun yozlaşım kaçınılmazdır. Zira, insanî ölçüler dünya insancılığına göredir. Oysaki dünya insancılığı izafidir. Yani insan, kendini aşan amaca yönelmediği sürece bütün insanî ölçüler ona yıkım getirecektir.

Bize göre, insan varlığının özünde «Tanrını bileceksin» bilgisi olduğundan, her insan varlığı kendisini sürekli değişim ve gelişimde tutacak olan Tanrı'ya **şuurlu** yöneliş içinde olmak zorunludur.

Bütün yardımların, bütün eğitimlerin, bütün ilişkilerin özünde ve başında bu olduğu sürece insanlara gerçek yardım yapılmış olacaktır.

ÖLÜM ÖPÜCÜĞÜ

Bir hayvan terbiyecisi, her akşam yaptığı gösterilerde, terbiye ettiği kaplanın ağzına başını sokar ve çıkarırmış.

Bir akşam, hayvanın ağzını kapatıvereceği tutmuş. Tabii, terbiyeci sizlere ömür.

Şüphesiz, insanların hayvanlarla çeşitli seviyelerde olmak üzere ilişkileri olmaktadır. Ancak, hayvanları insanlığın sınırı içine sokmanın da birçok tehlikeleri vardır.

Her enkarnasyon birimi kendi tekâmül yasaları içinde gelişim gösterirken, dünya insanının bu yasaları çiğner hale gelmesi, yıkıcı ve bozucu sonuç doğurmaktadır.

NASILSINIZ?

Ünlü bir kişi, bir filmde on saniye gözükmesi ve nasılsınız demesine karşılık yüz milyon lira almış.

Bu ünlü kişi herhalde iyi bir pazarlamacı olsa gerek. Her şeyin pazarlamasının yapıldığı şu zamanda, para ölçüsü-

nün dışındaki ölçüler pek anlam taşıma-
makta.

Dünya yaşamında bazı değerlendirmeler, bazı nitelikler para ölçüsünün dışında tutulabilmelidir. Para ölçüsünün amaç haline dönüşmemesi çok önemli... Zira biz biliyoruz ki, insan varlığının tekâmülü ruhsal tekâmül yönündedir.

«KADIN KENDİNE GÜVENMEYİ ÖĞRENMELİDİR»

Film sanatçısı bir hanım böyle söylüyor. Şüphesiz, bu sözlere hak vermek gerek. Zira genelde, kadınlar erkeklerde güvence ararlar. Fakat öte yandan ken-

dilerinde geliştirmeleri gerekli güven duygularına da pek yer vermezler.

Kadın ve erkeğin ruhsal açıdan farklılıklarına rağmen, dünya yaşamındaki farklı görüşlerinin kapatılabilmesi, kadının, erkeği kendi kadınca anlayışının dışında bir yaklaşımla anlayabilmesine bağlıdır. Aksi taktirde, kadının elde ettiği her türlü hak ve güven unsuru, kendini ve karşıtını darbeleyici bir etken olacaktır.

Kadın ve erkeğin beraberce tek olabileme anlayışına girebilmeleri, tekâmülde büyük bir adım teşkil eder.

İNANILMASI GÜÇ OLAYLAR

25 Mayıs 1951'de Saintes Maries de Lawer'de, kilise kulesinin en tepesinden aşağıya düşen bir küçük çocuk, hiç bir yara ve bere almadı.

17 Ekim 1950'de Londra yakınlarında Mill Hill'deki bahçelere düşen bir İngiliz Dakota uçağında 29 kişi vardı, 28'i derhal öldü, uçağın kamarotu Mac Kissick, uçaktan 100 metre ötede bir yere fırlamış ve kazadan sağlam bir şekilde kurtulmuştur.

Altı buçuk yaşındaki Roland Esper 5 Ekim 1961'de 9. kattaki evlerinin penceresinden düşmüş (yaklaşık 25 metre) düştüğü yerden kalkarak, eve gelmekte olan annesine koşmağa başlamış. Madam Paulette Esper, çocuğunun sağlığına inanmamış, hayret ve şaşkınlık ile Saint-Luis hastanesine koşturmuş, hastane doktorları, çocukta hiç bir arıza tesbit edememişler, durum basını hayli ilendirmiştir.

KANITLANAMAMIŞ OLAYLAR

Hindistan'ın Kohistan bölgesinde bir mağarada, 14 bin sene evvel duvar taşlarına kazınarak yapılan bir resimde, dünya ve Venüs kesintili çizgilerle birbirine bağlı bir yolla temsil edilmiş.

İNKALARDAN KALMA HAFİF ALTIN

16. yüzyılda altın imalatçısı Garcilaso de la Vega'nın eline İnkalardan kalma bir külçe altın geçti! Bu altının son sahibi Garcia Beltran'da altın'ın, İnkalar'a ait olduğunu gösteren belgeler vardı. Her hali ile piyasada satılan altınların aynı olan İnka altınının bir hususiyeti vardı: Özgül ağırlığı 19,3 değil; sadece 8 ile 9 arası idi; bu hafif altının izahı yapılamadı.

DEV İNSANLAR

Kuzey Filipin'de Gargayan bölgesinde, yapılan kazılarda, bir insan iskeleti bulundu, boyu 5,18 metreden aşağı olmayan iskeletin kesici dişlerinin 7,5 cm. boyunda, 5 cm. kalınlığında olduğu tesbit edilmiş. Ayrıca Çin'in güney doğusunda bulunan 3 metrelik insan iskeletini Dr. Pei Wen Chung (Paleontolog) bütün dünyaya rapor etti, iskeletin 300.000 senelik olduğu kanıtlanmış.

Agadir'de bulunan bir atölyede de yine 300.000 sene evveline ait, çokça araç ve gereçler ele geçirilmiştir. Bunların arasında iki yüzlü baltalar da varmış ve ağırlıkları 8 kg.'mış. Bu baltaları kullanabilecek insanların ise en az 4 metre boyunda olmaları icabettiği kanıtlanmış.

Kendi Gerçeğini Bilmek

• Erol ERDOĞMUŞ

«Gerçeği arayanlar önce kendi gerçeklerini bilmelidirler» diyor hü-kema. Bu özdeyişi, her ne kadar anonimse de özdeyiş kabul ederek şu öğelere indirgeyebiliriz : «Gerçek - Gerçeğin aranması - Öncelik: Kendi gerçeğini bilmek». Gerçek nedir? Nasıl aranır? Kendi gerçeğini bilmek nedir?

Gerçek nedir? Gerçek kabaca; yanlış olmayan, doğru olan şekilde tanımlanır. Doğru, yanlış ayırımı kime ve neye göredir? Gerçek kargalara göre değildir kuşkusuz, insanlara göredir. Doğruyu yanlış ayırt ettiren yetenekleri vardır insanoglunun; bunlar duyuş planında vicdan, davranış planında sağduyu, düşünüş planında akıl'dır.

İnsanoğlunun gerçeğe ilişkisi 3 aşamalıdır: Gerçeğe ilk temas duyuş planında olmaktadır. İlk temas edilen gerçeğe, 5 duyunun (görme, işitme, koklama, tatma, dokunma) bazıları veya bütünüyle algılanır algılanmaz; yeni'den ve yenilik'ten nefsi müdafaa içgüdüleriyle kaçınan insanoğlu, refleksif davranışta bulunmaktadır. Bu aşamada, düşünce bilinçli ve rasyonel değildir; nefsi müdafaa'ya yönelik otomatik davranış halindedir. Zamanla düşünüş etkinliğini artıracak, ilk aşama olan duyuşu, ikinci aşama olan refleksif davranışı kritize ederek; rasyonalizasyon sağlayacaktır. Düşünüş, hem kendini, hem duyuşu ve hem de davranışı kontrol edebilir, geliştirebilir. Akıl; hem kendini, hem vicdanı ve hem de

sağduyuyu kontrol edebilir, geliştirebilir.

Aslında akıl, soyut bir yetenektir. Olumlu bilimle beslenirse somutlaşır, gerçekleşir. Olumlu bilimle beslenmeyen güçlü soyut akıl, olumlu sezgiye dönüşür; keşiflere, buluşlara neden olur; olumlu bilim veri'si halinde somutlaşır. Olumlu bilimden yoksun vasat akılsa; batıl itikatlar üretir, batıl itikatlar şeklinde somutlaşır.

İnsanoğlu sonsuz ve sınırsız gerçeklerle karşı karşıyadır. Sonsuzluk karşısında insanoğlu; sınırlı duyuş, davranış ve düşünüşe sahiptir; sınırlı duyuş, davranış ve düşünüşünü geliştirmede tekâmül etme yeteneği vardır ama sonsuzluk karşısında bu, ışık hızını kaplumbağaya adımlarıyla kovalamaktan başka bir şey değildir. Sınırlının sınırsıza, sonlunun sonsuza ulaşması; sınırsız ve sonsuz kavramlarına ters düşeceğinden, insan ne kadar tekâmül ederse etsin, sonsuz gerçeğe mutlak gerçeğe ulaşamaz.

İnsanın kendisine ve evrene yönelttiği duyuş - davranış - düşünüş üçlü'sünde; duyuş ile davranış arasında düşünüş oluşur ve gelişerek duyuş'la davranışın üstünde yükselir. Duyuş - davranış - düşünüş üçgeninin tepe noktası düşünüş'tür.

Kendi gerçeğini bilmek isteyen kişi ne yapmalıdır? Kendi duyuş ve davranışına tepeden bakarak, dışarıdan bakarak; böylece olumlu bilim ve aklını geliştirerek kendini tanımalıdır. İnsanın kendini tanıması duyuş - davranış - düşünüşün bir insan, bir varlık olarak ne olduğunun ve ne olmadığını bir envanterini çıkarmasıdır.

Kendi menfaatlerinin futbol takımında hayatının oyununu oynayan insanoglunun; oyundaki oyuncu olarak kendi duyuş - davranış - düşünüşünü kritize etmesi vardır,

oyunun dışında fakat menfaate ortak antrenör olarak kritize etmesi vardır, oyunun hakemi olarak kritize etmesi vardır, oyunun seyircisi olarak kritize etmesi vardır. Oyuncu insanın tekâmül edebilmesi için; antrenör, hakem ve de seyirci düzeyinde kendinden çıkabilmesi gerekir.

Neil Armstrong Ay uydusuna ayak basalı beri bilge'nin borcu, Ay

uydusundan kendi duyuş - davranış - düşünüşüne bakmak, kendini o perspektiften kritize etmektir. Böylece bilge kendi gerçeklerini daha iyi bilebilecek, evrensel gerçeği kavramada ileri adımlar atabilecektir. Çünkü insanoğlu, kendi duyuş - davranış - düşünüş potansiyeliyle doğru orantılı olarak artan bir yetenekle gerçeği arayabilmektedir.

Ruh ve Madde'ye

Abone Olunuz
Abone Bulunuz

OKUYUNUZ
OKUTUNUZ

« Bilinmeyen Aşk »

•R. Emmanuel •

Aşkın tekâmülü, geçirdiği aşamalar, mitolojideki yeri, mistik aşkın yansımaları... Bütün bunları şiirsel bir çeviriyle yayınladık. Aşk hakkındaki görüş ve kanaatiniz çok değişecektir.

RUH ve MADDE YAYINLARI

Spirit Aktüalite

Yürüyen Masa

• Carl E. COPLEY

Tüm komşuların davet edildiği bir partiydi. Bu, bir yılbaşı partisi mi, yoksa Azizler Günü müydü, bilmiyorum. Ama 1920 yılı olduğunu iyi hatırlıyorum. Herkes oturmuş Spiritüalizm, 'Hoca Tah-tası', masaların kaldırılması gibi konulardan söz ediyordu.

Ablam benden iki yaş daha büyüktü. O, 10 yaşında, ben 8 yaşındaydım. Gladys ablam, Jessie Bennet isimli arkadaşını çağırmişti ve birlikte misafirlerle bir masanın nasıl kaldırılabilceğini göstermeye karar vermişlerdi. Birlikte annemin yatak odasına giderek, üzerinde bir saksının bulunduğu masayı alıp getirdiler. Tabii üzerinde saksı olmadan. Masa 60 cm. kadar yükseklikte, 45 cm. genişliğinde ufak bir şeydi. Dolayısıyla kolaylıkla taşınarak herkesin bulunduğu büyük odaya getirildi ve herkes de ışıkların söndürülmesini istiyordu.

Aklında binbir çakallık dolaşan o günlerin küçük bir çocuğu olarak kimseye görünmeden masanın altına süzüldüm. Masanın bacaklarından birine bir ip bağlayarak, açık kapıdan

dışarıya kadar uzattım. Ni hayet ablam ve arkadaşı masayı oynatmaya başladıkları zaman, tam arkalarında dikilip duran bir insan silueti farkettim. İlk bakışta, onun misafirlerden biri olabileceğini düşünmekten kendimi alamadım. Ondan sonra, masanın bacağına bağlı olan ipi hafif hafif çekmeye başladım. Bunu yapabildiğim kadar ustalıkla yapmaya çalışıyordum, belli etmemek için. Fakat birden masanın benim çektiğimden daha hızlı geldiğini farkettim. Bu anda ablam ve arkadaşı da iki yana yıkılarak, bayılakalmıştı. Artık ipi falan bırakmıştım. Ama masa bana doğru gelmeye devam ediyordu. Tam benim olduğum yere kadar geldi ve dört ayağı üzerine âdeta yere çakılırcasına oturmuştu. Tabii beni de bir kenara itmmişti. O gün, bugün hâlâ düşünürüm : O gördüğüm siluet kimdi? (FATE'den)

—oOo—

TEKİNSİZLİK Mİ?

22 yaşındaki Carole Compton üç kez adam öldürmek iddiasıyla tutuklanmış fakat delil yetersizliğiyle serbest bırakılmıştır. Çocuk bakıcısı o-

arak çalıştığı iki ayrı evde kendisinin içeride bulunduğu sırada yangın çıkması Carole'nin tutuklanmasına sebep olmuştu.

İtalyanlar bu gibi büyüçülük ya da tekinsizlik olaylarına pek aldrış eder görünmemektedirler. Kendisinden bu olaylarla ilgili olarak para cezası kesilmiştir, fakat büyüçülük nedeniyle değil. İhmal vs. gibi daha mâkul ve normal görünebilecek nedenlerle.. (Parapsychology Review'dan)

—oOo—

ŞIFACININ

TUTUKLANMASI

Kanada'da Quebec Yüksek Mahkemesi Kanadalı şifacı Monique Peries'in tutuklanmasına karar vermiştir. Bu karar adı geçen şifacının sözkonusu mahkemenin vâki dâvetine icabet etmemesi nedeniyle alınmıştır. Quebec kanunlarına göre, şifa için dua edilmesi serbest, fakat herhangi bir şekilde yakından (temasla) tedavi yasaktır. Yakından temasla tedavi kanunlara aykırı sayıldığından, bu tür bir tedavide bulunan bir şifacının mahkeme huzuruna çıkarılması gerekmektedir. Bayan Peries daha önceden de aynı gerekçelerle tutuklanmıştı. (Parapsychology Review'dan)

Diri Diri Gömüldü

• Helen BLİDE

1971 Ağustosunda bir sabah korkunç bir vizyonla uyanmıştım. Bir ucu çatallı kocaman demir ve çekice yakalanmış yaşlı bir adamı mezara indirirlerken gördüm. Ashında, ihtiyarı ölümüne götüren o dev buldozerin operatörü kocam Otto Blide'di.

Bu premonisyonu (önceden sezme) kocama anlattığım zaman, tereddüt etmişti. Bu tür bir işe yaşlı bir insanın gönderilmesinin çok nadir olduğunu söyledi.

Fakat ertesi gün işe gittiği zaman yaşlı arkadaşı Cliff Wiegand'ın o çok nadir dediği işe gönderilmiş olduğunu öğrendiği zaman çok şaşırılmıştı. Dozeri kocam çalıştırıyordu ve Cliff de bu sırada yeni kazılmış toprakları kürekle düzeltiyordu. Dozerin sesi insanların sesini hemen daima bastırıldığından, genellikle el-kol işaretlerinin kullanılması tercih ediliyordu.

Cliff ortalarda görünmeyince, Otto panik içinde makinayı durdurdu. Etrafı sessizce bir süre dinledikten sonra, derinden derinden iniltiye işitiyordu. Çok geçmeden boynuna kadar topraklara gömüldü olduğunu farketti.

Telsizle yardım istedik-

ten sonra, Cliff çukurdan çıkarıldı. Her tarafı yare bere içinde olmasına rağmen güçlükle olayın nasıl meydana geldiğini anlatabilirdi. Anlattıkları benim rüyada gördüklerime tıpatıp uyuyordu. (FA-TE'den)

—oOo—

PARAPSIKOLOJİ

KURUMUNUN

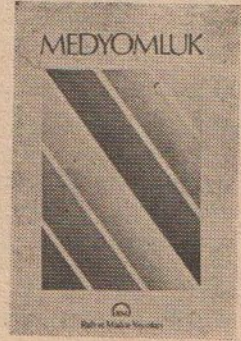
KONFERANSI

A.B.D. New York'daki Parapsikoloji Kurumu'nun 32'nci Yıllık Uluslararası konferansı 28-29 Ekim, 1983 tarihinde San Antonio, Teksas'da yapıldı. Konferansa sunulan bildiri sahipleri arasında şu isimler bulunmaktadır:

Dr. John Beloff (Scotland, Edinburg Üniversitesi), Dr. William Braud (San Antonio, Teksas'da Zihin Bilimi Kurumu), Dr. Susan Blackmore (İngiltere, Bristol Üniversitesi), Dr. Hoyt Edge (Florida Winterpark Rollins Koleji'nden), Charles Honorton (New Jersey, Princeton'daki Psikofizik Laboratuvarları'ndan), Dr. Ramakrishna Rao (North Carolina, Durham Parapsikoloji Enstitüsü), Marilyn Schlitz (Zihin Bilimi Kurumu'ndan), Prof. Rex Stanford (New York, Jamaika, St. John's Uni-

versity), Dr. Evan Harris Walker (Maryland, Aberdeen Deneme Üssü).

Yukarıda adı geçen araştırmacıların bildirileri konferanstan sonra Parapsikoloji Kurumu tarafından kitap hâline getirilmiştir. (Parapsychology Review'dan)

SIRLARIMIZ

Sırrı, şöyle tanımlayabiliriz:

Sır, içine nüfuz edilemeyen bir kapandır.

İster çanağın sırrı olsun, ister insanın sırrı olsun, ister evrenin sırrı olsun bu... İçine nüfuz edemediğimiz için, bu tabiatta, bu nitelikte olan her şey, bizim için sırdır. İçine girdiğimiz andan itibaren de o şey, bizim için sır olmaktan çıkar.

Çanağın sırrı, çanağı, sıvı geçirmez yapar. Sır çatlayınca, sır kalkınca, çanağın sırrı sıvı geçirmez özelliği de kalkar. Yani, bu amaca uygunluğu artık kaybolur.

İnsanın sırrı, çanağın sırrına benzer. Ve insanın, bir değil, pek çok sırrı vardır.

Sonra, insanın sırrı, «çift r» ile anılırken; çanağın sırrı «tek r» ile ifade edilerek, sözüm ona kabuk anlamı belirtilmek istenilmiştir!...

Halbuki insanın, gerçek sır olandan farklı öyle sırrı vardır ki; çanağı örten sır, bir tabaka, bir ince kabuk iken; insanı örten sırrar, pek çok tabakalar, kalın kabuklar oluştururlar...

**

«Sana bir sır vereyim ama, sakın kimseye söyleme!..» der ve dost bildiğimiz, yakın bildiğimiz bir kimseye açılmak gereğini duyarız...

Açılmak, aslında bir ihtiyaçtır: Bir ağır yükün paylaşılma gereğidir. Ağzına kadar dolmuşluğun birazcık olsun boşaltılmasıdır.

Fakat çoğunluk, açılmak, paylaşmak

ihtiyacını duyduğumuz «sır» nedir?

Herkese söyleyemeyeceğimiz, çekindiğimiz, utanç duyduğumuz, altında ezildiğimiz, dolup dolup boşalmak ihtiyacını duyduğumuz sır, aslında bir ayıbımız, bir kusurumuz, bir suçumuz değil midir?

Bir eksik, bir yanlış davranışımız, bu sırrını doğmasına neden olmamış mıdır?

Bir yandan, hem «Olduğun gibi gözüklü!» deriz. Öbür yandan da, bu pek çok sırlarımız nedeniyle, «Olduğumuz gibi gözükemeyiz!»

Çünkü :

Kişisel sırlarımız vardır.

Aile sırlarımız vardır.

Toplumsal sırlarımız vardır.

Ama hepsi de -çoğunluk- bizler için örtü, kabuk teşkil eden ayıplarımız, kusurlarımız, suçlarımızdır. Yani sakladıklarımız, aslında noksanlarımız, yanlışlarımızdır. Yani, cehaletimizdir!

«Her gün kan kusarmış; kızılçık şerbeti içtim de ondandır dermiş!»

Örneğin, sırrını saklamak üzerine öngünülerek söylenile gelen bu sözün, bu sırrın arkasında ne vardır?

Sözün gelişi kişi veremdir. Bir zamanlar verem, çaresi olmayan, öldürücü bir dertti.

Bu illete, vereme yakalananlar, nihayet kan kusarak ölürlerd.

Veremin sebebiyse, çoğunluk yoksulluktu.

Onurlu kimseler, fakirliklerinden dolayı kimsenin kendilerine acımalarını istemezler. Çünkü varlıklı olmak, övünülecek bir durumdur. Yoksulluk ise, öteden beri yoksulun sanki yüz karasıdır!

Bu yüzden saklanılır. Bu yüzden sirdir.

Temel nedenlere inilirse, aslında spiritüel açıdan yanlış kavramlar da sayılmazlar. Çünkü varlıklı olmanın esası, önce çalışmaktır. Tabii dürüst olarak çalışmayı kastediyoruz. Yoksul kalmanın nedeni de elbet bunun tersi olacaktır.

Meşruluk ilkelerinden ayrılmadan sarfedilen bir emeğin karşılığı olarak varlıklı olmak yahut bunun tersi davranışlarla yoksul kalmak, meselenin özü kabul edilirse; yukarıda sözünü ettiğimiz kavramlara hiç de yanlış diyemeyiz .

Ne var ki, övünmenin ve yerinmekten dolayı utanmanın, gizlenmenin nedenleri, giderek hak ve adalet mefhumlarından uzaklaştırıldılar! Hak etmeden zengin olanlarla; hak ettiklerinin karşılıklarını alamadıkları için fakir olanlar çoğaldılar. Ve böylece asıl denge bozuldu. Yoksulluk, gerçekten onur sahibi olanlar için utanılır bir miras olarak yapıpış kaldı!

Zenginlik, yine varlıklı olmanın övücünü yaşıyor ama, bu hak edişin, çoğunlukla meşru olanlarla ilgisi yok. Sadece gayri meşruluk mârifetleriyle böbürleniliyor, o kadar!

Yani, spiritüel anlamda çalışmak; çalışmanın gereklerini, koşullarını, meşru yollardan yerine getirerek, sadece meşru olanları hak etmektir. Bu hak ediş, çalışan için meşru ve çalıştıran için de meşru kazançlar sağlıyorsa; giderek varlıklı olmak, her iki taraf için de övünülecek bir durumdur elbet. İnsana huzur verir. Vicdanına rahatlık verir.

Hakkın ve adaletin gözetimi, başarıyla sağlanabiliyorsa, elbet sağlayabilenler hesabına sevindiricidir.

Bu koşullar altında varlıklı olma-

mak, varlıklı olanlar arasında elbet kusur, elbet utanılacak, elbet saklanılacak kusurdur. Elbette fakirliğin sırrı olacaktır..

***

Nezâketin aşırısı, nasıl ki, riyâkârlıkta; sır saklamanın, yani kusurlarımızı, noksanlarımızı, ayıplarımızı «sır» yapmanın aşırılığı da «Olduğumuz gibi gözükmekten» uzaklaşış, kaçıştır. Hem öyle bir kaçıştır ki bu, kırılmaz kabuklar oluşturur. Ve bu kaçış, o kişiler için doğalaşır. Kırılmaz kabuklar içinde öylece kalırlar. Onlar için hayat, bu kırılmaz kabukların içindeki kısır hayattır.

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz :

İnsan için sır; ayıplardan, kusurlardan, noksan ve yanlışlardan oluşan cehaletin kendisidir.

Olduğumuz gibi gözükmemizi engelleyenler de bu «sırlı» hallerimizdir.

Ayıplarımız; törelerimize, geleneklerimize, göreneklerimize, her türlü toplum yasalarımıza uymayan davranışlarımızın gayri meşru ürünleridir.

Toplum kurallarının amacı, kimsenin kimseye zarar vermemesidir. Hattâ kendine bile.

Dengenin, ahengin korunması hedef alınmıştır. Çağa, zamana, ihtiyaca göre düzenlenegelmışlerdir.

Fakat; tutuculuk, kıt görüşlülük gibi nedenlerle «Bu kurallar, yerli yerindedir.» düşüncesine herkes katılır. Çelişkiler, çarpıklıklar, sapıklıklar, kâh kuralların kendisinden, kâh yanlış yorumlarından kaynaklandığı için de toplumlar kargaşadan kurtulamazlar.

Bu büyük kargaşa içerisinde, meşruları saptamak, ayıplardan kurtulmak da her yiğidin kârı değildir. Çünkü bu iş, geniş bilgi, derin görüş ve engin bir sezîş ister. Dünyada var oluşunun nedenini bilmek, evrenin derinliklerine u-

(Lütfen Sayfayı Çeviriniz)

zanabilmek; insan olarak, evren içindeki yerini saptayabilecek bir iktidarın sahibi olmaktır ki, her kişinin harcı değildir.

Önce, ayıp sayılanların, teker teker asıl sebebini bilmek, bilgisini almak ve idrak edip meşru olanı (bizim için meşru olanı) saptayabilecek bir güce ulaşmak gereklidir. Ancak böylece ayıp saydığımız ağırlıkların sırlaşan tabakalarını delip, kabuklarını kırıp; yeni görüşler, parlak ufuklar elde edebiliriz. Yani, evren düzenine paralel net bir düşüncenin birbirlerine bağlı halkalarını keşfederek ayıplardan sıyrılabiriz.

Kusurlarımız, ayıplarımız, yanlış ve eksik davranışlarımızın doğal sonuçlarıdır. Bazan çıkarlarımızı, bazan onurumuzu, bazan sevdiklerimizi koruduğumuzu sanarak, bilerek (yani kasten) yanlışlar içinde yaşarız. Bazan da bu yanlışlarımız, noksan davranışlarımız, biz farkına varmadan oluşur, gelişir, büyür. Dönüşü zordur. Altında eziliriz.

Hepsinin temelinde bilgisizliğimiz, cehaletimiz yatmaktadır.

Hepsinin ötesinde, dünyada niçin bulunduğumuzun bir türlü farkına varamayışımız vardır.

Öyle yanlışımız, öyle kusurlu davranışımız olur ki, bize, utanç verir, eziklik verir, çekingenlik verir. Ve cehaletimizin doğurduğu güçsüzlüğümüz, acimiz, zayıflığımız nedeniyle kusurlarımızı örtmek, ayıplarımızı saklamak isteriz.

İşte örtmeğe çalıştığımız, işte saklamağa uğraştığımız; esasında güçlü, muktedir bir insan için önemini, hattâ fiil halini kaybeden bu tür davranışlarımızın sonuçlarını sırlaştırırız!

Ayıplarımızın, kusurlarımızın tek nedeni olan bilgisizliğimizi, her şeyden önce yenmek istemeliyiz. Ruhsal evrimimizi hızlandıracak, kalitelendirecek olanlar da maddesel ve ruhsal varlığımızla ilgili bilgilerin içinde yoğrulmaya çalışmaktır.

Eşyadaki sır; nasıl ki o eşyanın sırrının sağlam kaldığı, bozulmadığı sürece o eşyayı da o değişmez halde tutuyor; insandaki sır da - sırrın, sır olarak kaldığı sürece - o insanı da değişmez bir halde tutmuş olur. Eşya için sırrın, o eşyanın halden hale geçmesini engelleyici olduğu ne kadar gerçekse; insan için de sırrın, tekâmülü engellediği, kösteklediği, yavaşlattığı o kadar gerçektir.

Sır olarak saklanan bilginin de değişimi, gelişimi, yayılımı olmaz.

Bu yüzden, hakikati bilerek örtmek, «yani küfr», büyük günah sayılmıştır. Çünkü her hakikat, (*) nasıl değişmez birer bilgi, birer kesin prensipse; her bilgi, her ilke de birbirlerine bağlı, sonsuz evrim zincirinin birer hiyerarşik halkasıdır.

Evrendeki «sırlar» da yine bizlerin cehaletinden dolayı birer sırdır.

Biz, bizdeki sırların zırhlaşan kabuklarını kırmaya çalıştığımız ve de kırabildiğimiz sürece değişmelere, gelişmelere uğrarız. Bu değişmelerin, bu gelişmelerin yön ve hızına göre de tekâmül yollarımız kısalmır yahut uzar. Huzur verici olur. İstirap verici olur.

Sırlı olma da gerekir: Korunmamız için. Ama hep sırlı kalmamak kaydıyla. Çünkü insanoğlu, zaaflarını yenip, sırrını zırhlaştırmadan evrene açılabilme için dünyadadır.

Maddesel ve ruhsal bilgilerinin evrensel sırlarını kırıp onları aşmak için bu gezegendedir.

İçindeki ve de dışındaki sırları kırabildikçe evren sırlarını da kırmış olacak. Ve bir gün evrene açılmaya hak kazanıp sırsızlığa erecektir.

(*) Hakikat, değişmez bilgidir. Fakat, anlaşılması, yorumu, idraki, değişimler, gelişmeler, yayılmalar göstererek asıl değişmezliğe ulaşılır...

OLAYLAR · ELEŞTİRİLER

ÜÇÜNCÜ DÜNYA SAVAŞI

Amerikalı bir bilim adamına göre üçüncü dünya savaşı Türkiye'den çıkacak.

Son zamanlarda birçok devletin Türkiye ile ilgisi değişik yönlerden olmak üzere artmışa benziyor. Şüphesiz nedenlerini bilemeyiz. Fakat bu ilgiler geleceğe dönük olarak önemli olsa gerek.

Amerikalı bilim adamının görüşü ne derece doğruya yakın onu da bilemeyiz. Ancak Türkiye'nin dünyayı etkileyecek önemli bir gelişim çizgisinde olduğuna da inanıyoruz.

EŞCİNSELLİĞİN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Son zamanlarda ortaya çıkan AIDS denilen bir hastalık eşcinseller arasında endişeler yaratmaktadır.

Eşcinselliğin zamanımızdaki boyutlarına bakılacak olursa, oldukça düşündürücü olduğunu görürüz.

Bu düşündürücülükte neler yok ki. Kendine, ezelden beri erkekliği yakıştıran erkekler, içinde bulunduğu özgürlüklerin desteği ile, doğru ve hakkı olmadığı halde erkeği kenara koyan kadınlar, ortaya çıkan hastalığın, insanları dengeye zorlayıcı uyarımları, insanın tek kutup içinde bir gelişim gösteremeyeceği v.b.

Dünyanın her yerinde çeşitli biçimlerde ortaya çıkan uyarımların insanlara heba olduğu gözlenebilir.

Derin düşünce, derin müşahede, insanlar bunu yapabilmekte başarılı olabilselerdi şimdiki realiteler çok çok gerilerde kalırdı.

UYUŞTURUCU

Uyuşturucu kullanımı dünyada oldukça yaygın bir durumda. Alkol dahil bütün uyuşturucular, perispiri-beden gevşemesi meydana getirmektedir. Alışkanlık bir anlamda dünyevi uğraşlardan uzaklaşmak ya da kaçmak olmaktadır.

İnsan sadece bedensel bir yapı değildir. O halde spirit yapısını bilmeyen ya da ilgilenmeyen kişinin, bir bütünün parçası olan bu yapıyla o veya bu şekilde bağlantı kurmak eğilimine girecektir.

Fakat genelde görülen tezahür uyuşturucu yolu olmaktadır. Bunun çokluğu ise hem bir çıkmazı ve hem de kaybolmuş olanın arasını göstermektedir.

BİR BAŞKA UYUŞTURUCU

Video sisteminin yaygınlaşması porno filmlerinin yaygınlaşmasını da sağlıyor.

Özellikle evlerde, çocuklarını yatmaya yolladıktan sonra bu tür filmlerin seyredilmesi de yaygınlaşmış durumda.

Çocuklarına başka şey söyleyip kendileri tatbik etmeyen

aileler, gelecekteki üzücü ve sıkıcı durumlara da kendilerini hazırlamalıdır.

Şüphesiz insanlar şimdî her türlü bilginin içindedir. İsteyen istediğini seçiyor. Dikkatli olmak gerekir, insanın dışı muhalebi yerken de kırılabilir.

KONUŞAN KİTAP

Gelişen teknik nihayet kaset-kitap olayını da gerçekleştirdi. Öğrenimi kolaylaştırıcı bir buluş.

Dikkati çekici yani, gelecekte, okuma yazmanın pek bir önemi kalmayacağını düşündürmektedir.

Aslında, duygularımızdan da öte henüz bilmediğimiz bir yöntemle daha çok ve hızlı öğrenilemez mi? Herhalde ağırlıklardan kurtulmak olur bu.

ÇOK YAŞAMAK İSTEĞİ

Bir dünya vatandaşı «az yediğim için çok yaşadım» demiş. Sağlıklı yaşamayı düşünmek gerekirken çok yaşamak isteği niye?

İhtiyarlığın beraberinde getirdiği, başkalarına muhtaçlık kaçınılmaz bir haldir. O halde belirli bir yaştan sonra ihtiyarlık, sağlıklı bir görünümde olabilirlğine rağmen, atılımda bulunmadığından kişinin hasta durumuna düşmesi de kaçınılmazdır.

İnsanın uzun yaşamaktan çok, tam sağlıklı yaşamayı düşünmesi önemlidir. Tam sağlıklı yaşamak, her yaşta olmak üzere bedensel ve ruhsal sürekli uyum içinde bulunmak demektir.

CİNSEL EĞİTİM

Bilim adamlarınca, cinsel eğitimin önemi ve gereği hakkında çeşitli beyanlar olmaktadır. Meselâ, uzmanlardan biri «sonu mutsuz biten evliliklerin temel nedenlerinden biri de cinsel eğitim eksikliğidir» ve «çoğu kadın nasıl doğurduğunu bilmez» demektedir.

Cinsellik, şüphesiz insan yaşamının önemli ve etkili taraflarından biri. Eğitimi de gerekli. Fakat sanırız, cinsellik sorunlarının kaynağı değildir. Çünkü amaç cinsel eğitim değil, fakat cinselliği meydana getiren sebepleri bilmek olmalıdır.

Bir kadın, nasıl doğurduğunu bilebilir. Bir erkek cinsel eğitim yönünden mükemmel olabilir. Fakat bunları bilmek yetmez. Zira insan varlığının bilgisi doğru kavranılmamışsa, yaşanan psşik açmazlar, cinsel eğitim bilgisine rağmen kişinin cinselliğine olumsuzca yansyabilir.

Amacı doğru tesbit etmek önemlidir. Gaye, cinsel eğitim mi? Yoksa kadın ve erkek tezahürlerinin kökündeki nedenlerin eğitimi mi?

İnsanı cinsel olarak ayırıcı bir eğitimin yararı olacağını sanmıyoruz. Kişilere, insan teklifi bilgisi ve eğitimi gereklidir.

İnsanın Gelişimi

• M. Ali USTA •

(Geçen Sayıdan Devam)

MANA :

İlkel insanın birlikte yaşadığı MANA fikri, günümüzde birçok değişik inançlar arasında kaybolup gitmiştir. Oysa Mana fikri, mana inancı ilkelerin sahip oldukları, belki de tebliğ niteliğindeki en önemli inançlarıydı. Mana kelimesi, hem maddi hem manevi olan, her yere yayılmış bulunan kutsal alametlerle, bütün yaratıklarda ve bütün nesnelere görülen kişilik dışı bir kuvveti gösterir. Bu, kişisiz ve madde olmayan cinsten doğaüstü bir güçtür. Kendini bedensel ya da ruhsal olarak, insanın sahip olduğu her çeşit üstünlükle açığa vurur. Belli bir nesneye özgü de değildir. Her çeşit nesne üzerine de getirilebilir. Malenezya dini, yararlanmak ya da yararlandırmak için Mana edinmekten ibarettir. Bu doğaüstü güce Kuzey Amerika yerlileri Wakan, Irokua'lar Orenda, Algonkin'ler Manitu derler. Bu sihirli ve gizemli güç, içine girdiği her nesneyi (maden, bitki, hayvan, insan) üstün ve etkin kılar. Bu güç yarar sağladığı gibi zarar da verebilir. Yarar sağladığı zaman

Totem, zarar verebileceği durumlarda da tabu olur ve dokunulmazlık kazanır.

Durkheim'in Les Formes Elémentaires de la vie Religieuse adlı eserinde anlattığına göre ilkeller onu hiç bir zaman görmediklerini söylerlermiş. Demek ki görünmezdir ve hiç bir cisimlilik ve kişilik taşımamaktadır. Her türlü özelliklerden bağımsızdır. Her varlıkta belirebilir ama hiç birine özgü değildir. İçine girdiği varlıktan önce varoluşu gibi sonra da varolacaktır. İçine girdiği varlıklar göçüp gider ama o hep kendisiyle aynı kalır.

Mana, ilkelerin doğada sezdikleri yaratıcılığın gücüdür. Bu ilkellere göre, Tanrılar bile Mana'yla güçlenirler. En çok tanrıların ve doğaüstü güçlerin mana'yla yüklü olduğuna inanırlar. Bu güç onlardan şeflere geçer, şefler de bunu toplum içindeki yerlerini gözönünde bulundurarak kabile üyelerine geçirirler... Mana çeşitli temrin ve işlemlerle elde edilebilir. Bu güç hangi nesnenin içine girerse onu totem kılar. Demek ki totem de gücünü mana'dan almaktadır. Birbirlerinden çok uzak bölgelerde yaşayan ilkelerin çeşitli adlar altında mana inancına sahip olmaları, onu ilkel inançların temeli kılmıştır. Mana çeşitli büyüsel işlemlerle elde edilebildiği gibi, bu gücü taşıyan nesneyi yemekle de elde edilebileceğine inanıldığı için, kurban eti yeme veya insan eti yeme (yamyamlık) geleneklerinin de temeli mana inancıdır. İlkeller etini yedikleri hayvan ya da insanın gücünü kendi bedenlerine geçirdiklerine inanmışlardır. (Beyin yiyenin zeki, göz yiyenin gözlerinin güçlü olacağı, hayvan husye'si yiyenlerin seksi bakımdan güçleneceği inancı halen mevcuttur). İlkel inançlara göre bedensel ya da ruhsal üstünlüğe sahip olan insanlar, ötekilerden daha çok mana taşıyıcılarıdır. Bir yarayı ya da hastalığı iyileştiren bir bitki, öbür bitkilerden daha çok mana taşıyıcısıdır ve üstün bir bitkidir. İyi ya da kötü bir eylemde bulunan, etkileyen, bir sonuç meydana getiren her şey mana taşıyıcısıdır. İyi ya da kötü, nerede bir şey yapılmışsa, yapan yapma gücünü mana'dan almakta-

dır. Görülüyor ki Mana, kimi yerde yarar ve kimi yerde zarar sağlayan iki yanlı bir güçtür.

MANA, bu kozmik güç, kozmik enerji, yaratıkların hiçbirine karışmamakla birlikte bunların herbirinde bulunur. Hiçbiri bunun tamamına sahip değildir. Ama bundan hepsinde vardır. Bu kuvvet, kalıbı içine girdiği şeylerden o kadar bağımsızdır ki onlardan önce var olduğu gibi, onlardan sonra da var olmaya devam edecektir. Kişiler ölür, kuşaklar geçer, fakat bu kuvvet daima aktüel, canlı ve kendine benzer olarak kalır. Dünkü kuşaklara nasıl can veriyor idiyse, bugünkü kuşaklara da can verir, nitelik yarınkilere de can verecektir.

Fransız toplumbilimcisi Durkheim'a göre ilkelerin totemde taptıkları mana güçüdür. Durkheim şöyle der : «Klan üyelerinin taptığı şey ne hayvan, ne bitki, ne insan, ne damga, ne de armadır. Belki bunların hepsinde bulunan, ama hiç birine karışmayan adsız, kişiliksiz bir güçtür. Bu gücü kimse bütünüyle edinemez. İşte totem dininin taptığı tanrı bu güçtür. Totem, bu kişiliksiz ve özdekdişi gücün çeşitli varlıkların içine girmiş özdekssel biçimidir. Eşdeyişle cisimleşmiş bir tanrıdır. Bir açıdan bakılınca bu ilkel tasarımın, Hristiyanların İsa'da cisimleşen tanrı tasarımlarından hiçbir farkı yoktur. İsa da bir totemdir. Örneğin kanguru olduğunu söyleyen kanguru totemli bir ilkel, kendisini kanguru sanan bir deli değildir. Demek istediği sadece kanguruyla kendi klanının bireyleri arasında ortak bir niteliğin bulunduğudur ki bu ortak nitelik soyut güç mana'dır.

DİN DEVRİNE İLK ADIMLAR :

Yıllar, asırlar, binlerce yıllar geçmiş ve insan düşe kalka, kafaca ilerlemiş ve nisbeten olgunlaşmıştı. İkel adam, tek başına ormanlarda dolaşarak av avlayan bir kimse olmaktan çıkarak bir kabileye bağlı bir çoban olmuştu. Bu ilerleyiş sayesinde onun hayatta karşılaştığı tehlikelerin mahiyeti de değişmişti. Artık sadece nefisini düşünen, nefisini korumakla her endişeden kurtulan bir adam değildi. Kendini düşündüğü kadar

kabilesini de düşünen, kendini ve kabilesini de yaşatan, sürülerine değer veren bir adamdı artık .Bu yüzden sürülerine su vereceği kuyulara ve pınarlara, git-tikçe artan bir ehemmiyet veriyordu. Bunun yanında yağmurlara hakim görünen güneşe, aya ve ufuklara da dikkat etmesi gerekiyordu .Bu yüzden onun tapındığı ilahlara karşı durumu değişmişti. Şartlara göre bazılarını yaşatmak, şartlara uymayanları yok etmek icap ediyordu. Neticede güneşin, gökyüzünün, çöl kuyularının ilahları önem kazandılar, ormanlardaki kaplanların, okların ve korku veren zehirli hayvanların ruhları gitgide unutulmaya başlandı .

İnsanın çobanlıktan çiftçiliğe geçmesiyle durum büsbütün değişmişti. Ve bu değişiklik son derece önemliydi. Çünkü bu değişiklik sayesinde insanın şeylere (havaya, suya, ateşe, toprağa) ve bu şeylerin içinde olduğuna inandıkları ruhlarla karşı bağlılıkları artmış ve bunların en büyük ilahlar olduklarına inanmaya başlamışlardı. İnsan çobanlık ettiği sırada hürriyet ve istiklalini şöyle veya böyle koruyordu. Çünkü sürüsünü bir yerden bir yere götürerek yağmurun yağdığı yeri buluyor ve orada konaklıyordu. Çiftçiliğe başladıktan sonra bu şekilde harekete imkan yoktu. Sürü sahibi değil, artık tarla sahibiydi ve bu yüzden de tarlasına bağlı idi .Yağmurun peşinde koşması değil, oturup yağmuru beklemesi yahut yağmurun kendisini bulmasını temin etmesi gerekiyordu. Çiftçi insan, ilkönce yağmurun gelip kendisini veya topraklarını bulması için onu zorlamayı düşünmüş, Şamanın yahut fetişlerin yardımı ile büyüünün bütün marifetlerine başvurmuştu. Fakat epeyce bir zaman geçtikten sonra bütün bunların yağmuru zorlamaya muktedir olmadıklarını anlayınca ZORLAMA yolunu bırakarak OKŞAMA usulünü denemeye başladı.

İkel insanın zorlama yolunu bırakarak okşama yolunu tutması onun hayatında yepyeni bir gelişme yaratmıştır. İnsan birtakım fetişleri taşımakla, yahut birtakım duaları okumakla ilahların her istediğini yapacaklarını sandığı müd-

detçe büyü devrini aşmamış olacaktı .Yeni hayat şartları onun bu devresini atlatmasını icap ettiriyordu, ve kendisi de bunu anlamıştı. Çünkü birçok tecrübeler onun büyü sayesinde muvaffakiyetsizlikten, muvaffakiyetsizliğe uğramakta olduğunu, ve onun daha akılcı davranması gerektiğini kendisine göstermişti. İnsan büyü yolunda başarılı olmuş olsaydı bu yoldan hiç ayrılmayacaktı. Fakat yaptığı birçok tecrübeler onu büyü ve büyü ile alâkalı her şeyden şüphelenmeye sürükledi ve inandığı ilahları veya tanrılarını zorlamak hususunda aciz kaldığını anladı ve başka bir çareye başvurmak ihtiyacını hissetmeye başladı.

İkel insan bu şekilde din devrine yaklaşmış oluyordu.

Fakat dine yaklaşmak, büyü devrinin büsbütün ortadan kalkması demek değildi. Çünkü insan büyü devrinin tesirinden bugün bile kurtulmuş değildir. Hatta insan büyü devrinin tesirini, her dine aşlamış ve her dine onun inançlarını sokarak onu gizli de olsa yaşatmak istemiştir. Örneğin hristiyan ayininde bir kadeh şarabın içine bir takım ekmeğin kırıntıları atılır ve bunun İsa'nın etini ve kanını temsil ettiği iddia edilir. Bunun büyü devrinde kalma bir iz olduğu şüphe götürmez, yahut bir dua veya ibadetin ancak belirli bir yerde yapılır veya söylenirse tesirli olacağı inancı büyü devrinin artıklarından başka ne olabilir?

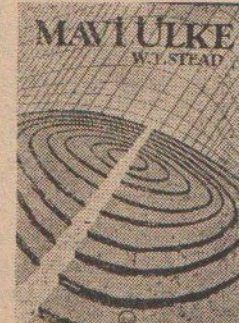
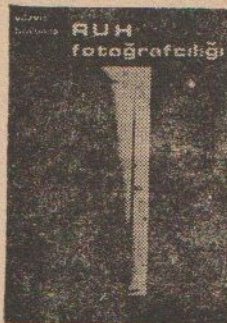
Beşer büyü devrinin tesirinden büsbütün kurtulamamakla beraber, din devrine girmekle, büyü devrinin tesirini gittikçe azaltmaya başlamıştır. Ve insanın aklı tekâmül ettikçe büyülerin tesirine olan inancı zayıflamıştır.

İnsan artık kuraklık sıralarında, güneşe, aya ve gökyüzüne gıda maddelerinden adaklar adıyor, dualar okuyor, sonuçta muhtaç olduğu yağmuru temin edecek hangi ilahın tesirine inanıyorsa, onları okşamaya, kandırmaya çalışıyordu. Mısır'da Nil nehrinin ilahına adaklar adanırdı, çünkü bu nehrin taşması sayesinde Mısır toprakları sulanmakta i-

di. İnsan bütün bu hediyeleri, boynunu bükerek sunuyor ve büyü devrinde yaptığı gibi emretmeyi aklından geçirmiyordu.

Adaklar adamak sayesinde gördüğü yardımdan hoşnut oluyordu. Fakat musait iklimlerde adaklar da kâr etmediği için bu vaziyet insanları göçe zorluyordu. Adaklar en çok iklimin musait olduğu, havaların nisbeten ılıman ve mevsimlerin düzenli olduğu yerlerde iyi neticeler veriyordu. Yine de genelde iklim ve toprağın verimi insanı tamamiyle hoşnut edecek ve onu yalnız adaklara güvenderecek durumda değildi. Arada bir kuraklık oluyor ve mahsul en musait bölgelerde bile bozuluyordu. Bu yüzden insan, kötü ruhlara karşı hissettiği korkudan, yahut bunları daima okşamak ve hoşnut etmek icap ettiğine dair edindiği kanaatten kurtulamamış, bunların dostluklarına güvenmekle birlikte dönüklerinden de korkmaya devam etmiştir.

İptidai çiftçi, herhangi bir adımı atmadan önce bağlı olduğu ilahları tatmin etmeye çalışıyordu. Çünkü onun nazarında ziraat bir fen meselesi değil, bir din meselesi idi.

«En uşak bir inek kanadının hareketi bile vütün kâinatı titreştirir.»

Dr. Encasusse

ÇABA VE EMEK

• Erol KONYALIOĞLU •

GİRİŞ :

Konumuza girmeden önce, temel direklerinden biri de çaba olan ruhçuluk-tan kısaca sözedelim. Öncelikle şunu belirtmeliyiz ki, ruhçuluk sadece ruhsal varlıklarla irtibat kurma ve buna inanma değildir. Bu türlü bir anlayış elli yıl öncesine aittir. Ruhsal tebliğlerin birikimi ve sistemli olarak düzenlenmesiyle ortaya çıkan yeni yapı, çok sağlam, güvenilir, kapsamlı ve esnek. Ruhçuluk bilgisinin insanı, yaşamı, yaşamın amacını ve evreni açıklamada gösterdiği üstünlük, bilimsel araştırmalarla her geçen gün ortaya çıkmaktadır.

Ruhçuluğun diğer felsefe ve dinsel öğretilere göre gösterdiği en belirgin farklılık, deneye dayanması ve sürekli tekâmül etmesidir. Ruhçuluğun deneysel yanı, teorik yanından daha fazladır. Onun durmadan gelişmesi, deneylerin değerlendirilmesi ve sonra tekrar deneylere dönülmesiyle olur.

Ruhçulukta dogma yoktur. Varlıkları şartlar ve zorlamalardan örülü bir kafese sokmaz. Buna karşılık insanlara, uçsuz bucaksız olan iç evrenlerini tanıma kapılarını açar. Evrendeki yerinin ne olduğunu ona fısıldayarak, kendi şuur ve iradesiyle vazife yapacak bir evren görevlisi olması için elinden geleni yapar. Bu sebeple ruhçulukta «dedi» diye yapmak yoktur. Herkes kendi bilgisi, vicdanı, şuru ve çabasıyla tekâmülünü sağlar. Baskı yoktur. Herkes deneycidir. Deneylerinde başka varlıklara hizmet etmenin idrakine vardıkça, tekamülünde hız kazanır.

Ruhçuluk, insan düşüncesinin, insan beynine özgü bir felsefenin ürünü değildir. Zaten ruhçuluk ne düşüncü şekli, ne

de felsefedir. Ruhçuluk yaşamın ta kendisidir. Onu insanlar meydana getirmemiştir. Kaynağı ruhsaldır ve insanın ilk vahyiyle başlamıştır. Adem'in Rab'binden aldığı ilk bilgiler onun ilk ruhsal tebligatıdır. O günden bugüne ruhçuluk süregelmiş ve çağlar boyunca çeşitli adlar altında anılmıştır.

İnsanlık tekâmül seviyesi bakımından şeriatın yararlı olduğu devirleri aşmıştır. Ruhsal İdare Mekanizması, dünya insanının artık güdülmekten kurtulup, kendi başına yürüye-bilen bilgi ve hoşgörü ile makul vicdan tatbikatları yapan, kendi çabası ile idrak ve şuurunu geliştiren bir varlık olabilmesi için gerekli tesirleri göndermektedir. Böylesi yoğun tesirlerle gelişen ruhçuluk ise, insan tekâmülüne en uygun atılımı yap-tıracak, devamlı çaba harcatacak ve kapsamlı bilgi sağlayacak bir yaşam yoludur.

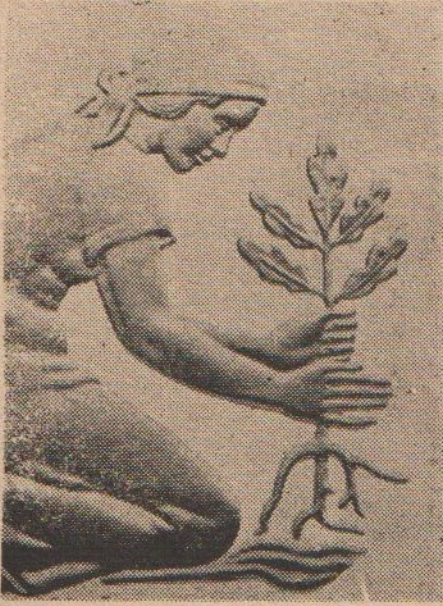
Madde ve ruh bütünlüğünün mükemmel bir şekilde izahını yapan ruhçuluğu taşıyan bazı ana esaslar, güçlü sütunlar vardır. Ruhçuluğu daha iyi yaşayabilmek için bu esasları teker teker etraf-lıca incelememiz yerinde olur düşünce-sindeyiz. Sevgi, merhamet, liyakat, çaba, vicdan ve benzeri konular gibi.

Aslında bu hususlar dergimiz ve sa-lı konferansları kanalıyla bir çok defa incelemiştir. Buna rağmen yeni bilgilerimizin ışığında tekrarında yarar görüyoruz.

Şimdi, bu sözü edilen taşıyıcı unsurlardan bir tanesini, çaba konusunu ele alacağız.

TANIM

Sözlük anlamıyla bir işi yapmak için güç harcamak, gayret sarfetmek, ce-

hit göstermek demek olan çaba, insan yaşamında ve tekâmülünde itici bir güçtür. Her hareket ve olay, bir çaba harcanması, cehit gösterilmesi sonucu meydana gelir. Örneğin, fizyolojik bütünlüğümüzü sağlamak için beslenmek zorundayız. Besin maddelerini satın alabilmek için para kazanma çabası gösteririz. İnsanın az veya çok çaba göstermeden, emek harcamadan yaşayabilmesi imkânsızdır. Satın aldığımız yiyecekleri temizlemek ve pişirmek için çaba harcarız. Sofra kurulduktan sonra onu yemek için çaba harcarız. Bu böylece sürer gider. Bakınız, sadece yemek için ne kadar çok çaba harcanıyor. Bedensel ve ruhsal arzu ve ihtiyaçlarımızın çokluğunu ve çeşitliliğini düşünenecek olursak, yaşamımız doğumdan ölüme kadar çaba harcayarak geçer.

Çaba, arzularının gerçekleşmesi yönünde varlıkların ruhsal ve maddesel enerji harcamalarıdır. Arzulara giden yol engellerle, dirençlerle doludur. Bu dirençlerin varlık üzerinde etkisi, engeli aşmak için gösterilen çabadır.

Çaba olmadan hayatın güçlükleri yenilemez, şuur aydınlanamaz, vicdan ge-

lişemez, ruhsal melekeler güçlenemez, kısaca tekâmül gerçekleşemez. Hayatın akışı ve şartları, kanunlar ve nizamlar daima insanı bir cehit ve gayrete doğru itmektedir. Başarı ancak çaba gösterenlerin azimli iradeleri sonucunda ortaya çıkar.

Bunca gayrete, bunca cehit göstermeye bizi iten nedir? Acaba hangi etkenler çaba harcamamızda itici bir güç yaratıyor?

ÇABAYI YARATAN ETKENLER

Özünde mevcut üç bilginin itilimi ile tekâmül etmek mukadderinde olan ruh varlığı, çeşitli mekân ve zamanlarda madde ile olan ilişkileri sonucu denenmiş, tatbikatı yapılmış öz bilgiler elde eder. Esasen kendisinde her türlü bilgi, Tanrılık Bilgi saklıdır, fakat bu bilgi tatbikatı yapılmamış, teorik düzeyde bilgidir. Dolayısıyla yaptırım gücü olan bilgi, varlığın meksefesinde biriktirdiği özümsemiş, hazmedilmiş bilgidir.

Varlığın tekâmül sürecinde herhangi bir kesitte bedenlendiğini düşünelim. Onun tekâmülü için kendi irade, şuur ve kudretiyle çizdiği bir plânı vardır. Doğarken kendisine bir maket hazırlamış, bir program düzenlemiştir. Tekâmülü gereği maddeyle teması, olaylarla haşır neşir olması ve bazı ruh hallerini yaşaması gerekmektedir. Kabul edelim ki, varlık yeryüzünde enkarne olmuştur ve bu varlığın bazı arzu ve ihtiyaçları olacaktır. Tekâmül etme itiliminin yönlendirmiş olduğu bütün bu arzu ve ihtiyaçlar çerçevesinde anne ve babasını, eşini, çocuk çocuğunu ve yaşam ortamını seçmiştir. Arzu ve ihtiyaçlarını tatmin ederken yaşayacağı ruh halleri, onun ruh varlığı olarak en büyük emelidir. Bu yüzden çaba sarfeder, cehit gösterir. Gösterir ki, olaylar aracılığı ile kendini tanısin, maddenin ezici baskılarına karşı bağımsızlık kazanıp onu bilgece kullan-sın.

Görülmektedir ki çabalarımızın ilk sebebi «Tekâmül Edeceksin.» bilgisi ve bunun sonucu ortaya çıkan çeşitli derecede arzu ve ihtiyaçlarımızdır. Bizler en
(Lütfen Sayfayı Çeviriniz)

kabasından en seyyaline kadar uzanan arzular merdivenin basamaklarını çaba sarfederek çıkarız ve tekâmül ederiz. Tekâmül sonsuz olduğuna ve tekâmül yasası arzularımızı yönlendirdiğine göre, giderek incelse bile arzuların kurtulamayacağı demektir. Yani arzular bastırılmaz, öldürülemez. Öyleyse mutlak bir nirvanaya ulaşma çabası boşunadır. Olsa olsa her realitenin kendine göre bir nirvanası vardır ve nirvanalar son bulmaz. Tekâmül çabasının sonu yoktur. Tekâmül ettikçe Yaradan'la yaratılanlar arasındaki erişilmezlik daha iyi anlaşılır.

Bütün varlıklar varlık oluşları sebebiyle, sürekli bir oluşum ve hareket içinde bulunurlar. Bu sebeple hiç bir varlık çaba dışında, atalet halinde bulunmaz. Elektronlar çekirdeğin, gezegenler güneşin etrafında fırl fırıl dönüp kendilerine göre sürekli çaba gösterirlerken, insanları bu faaliyetin dışında düşüneyiz. Onlar da tekâmül bilgisi etrafında dönerek yükselirler ve «İlâhi Murad» yönünde yol alırlar, evrendeki her yaratılan gibi.

ÇABA HARCARKEN DİKKAT EDİLECEK NOKTALAR

Daha önce de belirttiğimiz gibi, varlıklar ne kadar seyyâl olursa olsun arzu duyarlar. Dolayısıyla bu arzularını gerçekleştirmek için çaba sarfetmek mecburiyetindedirler. Bu durumda bizim yapacağımız en doğru hareket, idrakli bir çaba içinde arzularımızı gerçek ruhsal ihtiyaçlarımızı doğrultusunda doyuma ulaştırabilme gücünü kazanmaya çalışmak olacaktır.

Şu halde çabalarımızın bizim için hayırlı olmasını istiyorsak, her şeyden önce varmak istediğimiz **en büyük amacı ortaya koymalıyız**. Kendi kendimize «Ben neden yaşıyorum? Yaşamın amacı nedir?» sorularını sorup, samimi olarak cevap vermeliyiz. Bu sorunun cevabı bizim hayat felsefemizi belirleyecek ve bu yönde yaşayacağız demektir. Her insanın yaşam hakkındaki görüşü ve varmak istediği hedef farklı farklıdır. Aslında hepsi de tekâmül etmeye yöneliktir. Cevabın niteliği, şuur açıklığı ve te-

kâmül seviyesine göre değişecektir. Şu var ki, hedefini sağlam temellere dayandırmış kişi ile diğerleri arasında hiç şüphesiz tekâmül hızı bakımından fark olacaktır. Biri dosdoğru hızla ilerlerken, diğeri zigzaglar yaparak, düşe kalka ilerleyecektir, ama her ikisi de ilerleyecektir.

Demek oluyor ki, öncelikle göstereceğimiz çabaya konu olan amacı tespit edip, şuur kapasitemize göre en yakınından başlayarak kilometre taşlarını belirlemeliyiz. Amacımıza ulaşmak için çok çeşitli yollar olabilir. Kısa yoldan, dolambaçlı yoldan, zigzaglı yoldan, tehlikeli veya emin yoldan amacımız doğrultusunda ilerleyebiliriz. Seçeceğimiz yolu ruhsal ihtiyaç ve arzularımız tayin edecektir.

Çabayı bir ok olarak düşünecek olursak, hedefi incelediğimize göre, şimdi sıra yayı çekene, insana geliyor demektir. Olabildiği kadar evren ahengine uygun, şuurlu bir çaba içinde bulunabilmemiz için, amacımıza varış istikametini seçmek için **kendimizi tanımamız** gerekmektedir. «Ben kimim? Arzu ve ihtiyaçlarım nelerdir?» sorularını olabildiği kadar aydınlığa çıkarmamız gerekir. Hangi olaylar karşısında hangi tepkileri gösteriyorum? Ne derece nefsanî, ya da vicdani davranıyorum? Bütün bunları bilmeliyim. Kendimizi ve hedefimizi tanıdığımız ölçüde iki önemli noktayı tayin etmiş oluruz. Bundan sonraki aşama bu iki noktayı birleştirmektir. Bu iki noktadan bir doğru mu, yoksa bir eğri mi gelecek, bunu tayin eden faktörler müşahede, muhakeme ve kararlarımız olacaktır.

Şu hususu belirtmemizde yarar vardır: Tekâmülün çok ileri bir aşaması olan vazife bilgisi safhasına insanı dünyamızda iken hazırlayıcı faktörlerden en önemlileri **müşahede, muhakeme ve karar**dır. Yapacağımız her işte ve çevremizdeki varlıklar hakkındaki düşünce ve duygularımızın iyiye veya kötüye yönlendirilmesinde bu faktörler rol oynar.

Hemen hemen hayatımızın her adımı bir faaliyete girip çaba gösterme-

den önce bu üç kademenin şuurlu olsun veya olmasın karşımıza çıktığını görürüz. Bütün düşüncelerimiz, bütün davranış ve çabalarımız hızını müşahede, muhakeme ve karar faaliyetinden alırlar.

Anlaşılmaktadır ki, çabamızda başarılabilmemiz için çevremizde vukubulan olayları mümkün olduğu kadar iyi ve doğru görmeye çalışmalıyız. Müşahedelerimiz yani gözlemlerimiz noksan ve hatalı olursa, o müşahede üzerine kurulacak muhakeme de sakat olur. Sakat muhakeme ile alınacak kararların doğru ve isabetli olması beklenemez. Neticede çabalarımız boşa gider. Şu halde çabamızın selâmeti için doğru müşahede, iyi muhakeme ve isabetli kararı nasıl vereceğiz?

Bunun için soğukkanlı, nefsaniyetten uzak, sabırsızlık göstermeyen, sağduyulu ve tedbirli bir ruh hali içinde olup, ötesini Yukarı'ya bırakmak gerekir.

Dünya insanının içinde bulunduğu seviye hiç de iç açıcı değildir. Yukarıda saydığımız ruh hallerini bütünlük içinde ve sürekli olarak taşıyamamaktadır. Şartları oldukça sınırlı bir bedene hap solmuş, dar şuur sahibi varlığın özürü vardır. Görgü ve tatbikat eksikliği sebebiyle biz müşahede, muhakeme ve karar faaliyetlerinde sık sık hataya düşerek ıstırap çekeriz. Bunun da ötesinde kendimize zorlu imtihanlarla geçecek müstakbel hayatlar hazırlarız. Kabul etmemiz gerektiği açıktır ki, dünya insanı hatasız olmaz. Mademki maddeye bağlandı, hatadan kaçamaz. Zaten hatasız olsaydı dünyaya enkarne olmazdı. Hata yapmak kaçınılmaz olduğuna göre, hata yapmamak için bir köşeye çekilmek abes olur. Hiç çaba sarfetmeden, hiç hata yapmadan tekâmül edilmez: Yürüyen insanın ayağına taş takılır. Hz. İsa'nın dediği gibi, işlek yol olmamız gerekir.

Aslına bakılırsa çaba harcarken karşımıza çıkan engelleri, düştüğümüz hataları, çektiğimiz ıstırapları şükürle kabullenmeliyiz. Çünkü geçmiş yaşamlarımızın yansımaları ile, karmik bir telâfi ile karşılaşmışızdır. Daha önceki hayat-

larımızda yaşayamadığımız, ihtiyacımız olan ruh hallerini yaşamamız ve hatalarımızı iyice anlamamız için bize fırsat verilmiştir. Yeter ki, bu yeni olaydan gereken dersi alabilelim. Sonuç ne kadar ıstırap verici olursa olsun, bizim için inceden ineye plânlar yapıp, mizansenler düzenleyen Ruhsal İdare Mekanizmasına minnettar olmalıyız. Yani, sadece işlerimiz yolunda gittiği, nefsimiz okşandığı zaman mı şükredeceğiz? Şayet öyle davranıyorsak nefsaniyet kanalından yayın yapıyoruz demektir. Aslında insanların bir kısmı, işleri yolunda gittiği zaman bile şükretmiyor. Bu gibiler bilgisizlikten yana nasiplerini bol bol almışlardır.

Görülüyor ki, bir kere karar vermişsek, o işi bitirmek için çaba sarfedeceğiz. Sonuçta değerlendirmeyi elbette samimi olarak yapıp, hatalarımızı tespit etmeye çalışarak, ilerki çabalarımıza daha tecrübeli olarak girişeceğiz. Tekâmülümüz, bir bakıma hata yapma, yapılan hatayı farketme, o hatanın doğuruğu belirli ruh hallerini yaşama ve aldığımız yeni bilgiyle aynı hatalara bir daha düşmeme şeklinde gerçekleşir. O halde bir olay içinde gösterdiğimiz cehit, harcadığımız çaba hata korkusuyla bastırılmamalıdır.

Diyelim ki, bir işi çaba sarfederek sonuçlandırdık. Pek hata da yaptığımızı sanmıyoruz. Çabamız gerçekten bizim hayrımıza ve İlahi İrade Yasalarına uygun bir sonuç verdiyse bu durumu nasıl farkedeceğiz? Faaliyetimiz gerçekten iyiye ve doğruya yönelikse, çabamızda samimi isek işin sonunda ruhsal bir haz duyarız. İçimizde bir şeyler titrer ve bize sevgi duygusuyla birlikte bir tatmin verir. Çabamızın başarılı sonuç verdiği bu hoşnutluk duygusu ile anlaşılır. Mad-di yönden kayba uğrasak da, vicdanımızın rahatlığı en üstün kazançtır. Buradan şöyle bir sonuç çıkarabiliriz: Nefsaniyete hizmet eden, sadece egoyu tatmine yönelik çaba, iç huzursuzluğu ve vicdanen rahatsızlık yaratır.

Düşünülen ve niyet edilen şeyde başlamak, başarıya doğru atılan ilk adımdır.

(Lütfen Sayfayı Çeviriniz)

Başlamak, bir çabanın, bir iradenin belirdiği ilk noktadır. Bu noktada, planlı bir düşünüş ve hazırlanışın aksiyona dökmüş bir hali mevcuttur. Fakat önemli olan başlangıçtaki hız ve azmi, yani çabayı sonuna kadar aynı tempoyla götürmektir. **Başladığımız işi çaba harcayarak sonuna kadar götürüp noktalamalıyız.** Daha sonra bizzat olayların kendisi ve iç muhasebemiz bize çabamızın kalitesi hakkında bilgi verecektir. Yeter ki, çabamıza iyiniyet ve bilgi ile başlamış olalım ve o işi sonuçlandıralım.

Her ne kadar başlanan işi çaba göstererek azim ve sabırla sonuna kadar götürmek gerekirse de, **bu prensibe kaskatı sarılmak da bizi hataya düşürebilir.** Esasen hiçbir konuda kurallara ve prensiplere bağnazca, sınıksı bir şekilde sarılmak, bizim bilgilerimize göre doğru değildir. Çünkü, olayların kendisi ve olaylar karşısındaki tutumumuz, beşeri kural ve prensiplerimiz hep rölâiftir. Bu durumda biz, mekân ve zamana göre tutumumuzu her an değiştirebilmeliyiz. Herkesin kendine göre bir realitesi oldu-

ğunu, bir hayat plânı ile doğduğunu düşünenecek olursak, aynı olay karşısında hepsinin müşahede, muhakeme ve kararı farklı olacaktır. Herkes kendi realitesi açısından haklıdır. En çok haklı olan da yoktur. Çünkü hepsi de kendi vicdan anlayışlarını ortaya koymuşlar ve koymak zorundadırlar. Zaman içinde herkes kendi realitesini aştıkça hangi tutumun hakikate daha yakın olduğunu anlayacaktır. Bu durumda işe iyi niyetle de başlasak, karşımıza devamlı engeller çıkıyorsa inatla çabayı sürdürmenin mânâsı yoktur. İç sesimizi dinleyip daha fazla hırpalanmadan durmasını bilmeliyiz. Nerede duracağımızı bilmek bu bakımdan önem taşımaktadır. Harcadığımız çabanın maddi veya manevi sonuçlarını ısrarla beklemek de nefsanîyetin işaretidir. Bilemeyiz ki, aklımızı kullanarak vicdan sesiyle de hareket etsek, o çaba belki de bizim veya başka varlıkların tekâmül ihtiyaçlarına yararlı olmayacaktır. Bu bakımdan sezgilerimiz önem taşımaktadır. Sezgi yoluyla aldığımız sisli bilgileri ise ilâhi bir yardım olarak değerlendirmeliyiz.

«Kâinatlarda her ne neviden olursa olsun, her ne seviyede bulunursa bulunsun alınmış olan her şey, en fazla o âlemin idarecisi, o âlemin Rabbinden gelir.» S. P.

MAVİ ÜLKE

• W. T. Stead •

Ölümün korkulu bir şey olmadığını öğrenmek istemez misiniz? Bu kitabı okumakla öteki dünyanızın, bugünkü dünyanızın tamamlayıcısı olduğunun farkına varacaksınız.
Fiatı : 200 TL.

Ruh ve Madde Yayınları

«Bizi Aşktan Korum»

• Ahmet HIZVEREN •

İkinci basımını yapmış yeni bir kitabın adı, inceleme, eleştiri türünden... Kitap okunduğunda, kimin hangi aşkı koruyacağı pek anlaşılıyor. Fakat yazarın, çok kişisel olmak üzere aşırı feminist bir kaleminden çıktığı anlaşılmaktadır.

Yazara göre, kişinin özelliği olmaması gerektiğinden, kendi her türlü kişisel deneyimlerinin aktarılması yüreklilik olarak tanımlanmaktadır.

Yazarın incelemesinde, feminist aklım, erkek toplumunun ideallerine göre gelişmektedir. Ve monogami «kurumlaştırılmış yamyamlık» transvestitler «iki cinsin arasındaki savaşın gerillaları» olarak görülmektedir.

«Duygunun iflâs etmesinin nedeni, göksel ve kutsal olma niteliğini yitmesindedir; çünkü çağdaş sevgi, her şeyle birlikte, gözünü sevdiğim Tanrı'yı da dışarıda bırakmaktadır.»

Bize göre, duygular iflâs etmez fakat halden hale geçebilir. Çünkü duygular göksel ve kutsal değil ama dünyasaldır. Tanrı dünyasal duygularla anlaşılmaz. Ve dünyasal duygularla anlaşılma-ya çalışılan iki cins arasındaki sevgi bile elbette ki yozlaşma gider.

Duygular yaşanır fakat ölçü olmaz. Çeşitli duygularla, kişinin içinden geçtiği haller (eğer kişi müşahede ediyor ve sentez yapıyorsa) onu, imânın ve idrakin farkındalığına götürür.

Kitabın bir yerinde, «Ailenin amacı aşk değildir. Ailenin amacı çocuk yetiştirmektir» ve «istediğini yapmayan insan baskılar altında ezilen zavallı bir budaladır.» ifadesi, ailenin amacının aşk yaşamak olduğu izlenimini vermektedir.

DÜNYA İNSANININ amacının, aşk yaşamak olduğuna inanmıyoruz. Şüphesiz çocuk yapmak da değildir. Çünkü aşk ve çocuk, insanları bir yerden diğer bir

yerde götürmek için birer araçlardır. Fakat bu araçlar içinde, insan, daha çok işine geldiğinden aşkı tercih eder görünümündedir.

«İstedini yapmayan insan budaladır» sözüne katılmak, sanırım mümkün değil. İnsan seçme ve tahakkuk ettirme hürriyetine sahiptir. Ama istediğini yapmada, insanı aşan değerlere de tecavüz söz konusu ise ne olacaktır?

İnsanın, diğer canlılardan farklı ve şuurlu bir gelişmişliği varsa, bunun en güzel ölçüsü, her istenenin yapılamayacağına, başkaları tarafından gösterilmesi yerine, yapılmaması gerekenlerin insanın kendince çizilmesidir.

Bunu yapan kişi, bize göre bir budala değil, fakat insanlık seviyesinde yeri olan bir varlıktır.

Kitapta, evliliğin incelenmesindeki yaklaşım şöyle: «Evliliği yenilemek için girilen bütün çabalar sonuçsuz kalsa da, çiftlerin çoğu çocukların uğruna evli kalmaya katlanmaktadırlar hâlâ.» ve yazara göre «en mutlu evlilikler çocuk-suz çiftlerinki»dir.

Çocuğu uğruna evli kalmaya katlanmak, sorumlu ve şuurlu bir hareketse, değer verilmesi gereken bir olaydır. Fakat sorumluluktan uzak ve duygusal davranışlar insancıl da gözükse tahrip edicidirler.

Çocuksuz çiftler mutlu değil ama rahat olabilirler. Fakat rahat olmak mutluluk değildir. Dünya insanının mutluluk diye tanımladığı şey, kendi realiteleri içindeki geçici doyunluklardır. Çünkü her insanın, kendi realitesi içinde halden hale geçmesi kaçınılmazdır.

Kişi gerçek anlamda mutluluğu anlamak istiyorsa, realite ile hakikat arasında bir uyum sağlamasını bilmelidir.

MÜSBET İLE MENFİ bir hakikat,

kadın ile erkek hakikata uzanan realite yollarıdır.

«İnsanın özel hayatı öylesine önemlidir ki mutlaka, ama mutlaka herkesçe bilinmelidir. Çünkü insanlığın gömülebileceği korkunç karanlığa bir kere bile düşmüş olan hiç kimse başkalarının nasıl yaşadıkları beni ilgilendirmez diemez. Özel hayatlarımız böylesine önemli olduğundan, çarpıtılmadan yansıtılması da aynı derecede önemlidir. Birbirimizi daha iyi tanımak amacıyla harekete geçip özel hayat denen şeyi ortadan kaldırmazsak, dış güçler, bilgisayar bulguları ve dinlenen telefonlar daha önce başarıya ulaşıp özel hayatımızı elimizden alacaktır.» Yazar özel hayat için böyle söylüyor.

«Korkunç karanlığa düşmüş kimse» başkalarının nasıl yaşadıkları ile ilgilen-se ve de bilse ne yapılabilir ki? Herkes kendi ihtiyacı olan realiteyi yaşayacaktır. Bu bakımdan insanlara bilgi verilemez ama bilgi yolu gösterilebilir. Bunun için ise insanların özel yaşamlarını bilmeye gerek yok. Gerçek anlayışa sahip her insan herkese ilgi duyar.

Özel olanı ortadan kaldırmaya imkân yoktur. Zira korku bu dünya insanının imtihan yoludur. Korkan kişinin ise kendine ait savunma mekanizmasını kuracağı sonuç olarak ortaya çıkar.

Ayrıca, özelliklerin ortadan kalkması öncelikle kişilerin hür irade ve liyakatini kazanabilmelerine bağlıdır. Bu seviyeye ulaşmadan insanların birbirlerinin özelliklerini bilmeleri, birbirlerine karşı kullanacakları silâh olacaktır.

Dünya insanı içinde bulunduğu hürriyete rağmen çeşitli açmazlara, sapkınlıklara düştüğü halde, sorunların çözülmesini «daha fazla hürriyet» diyenlere göre hareket edilirse, insanlık bu kez ne hale gelir acaba?

Kitabın bir yerinde şöyle bir ifade geçer: «Bugün, kadını, dürüstçe oynamanın tek yolu, o rolü sapına kadar oynamak, ancak rolü ya da rolleri ciddiye almamaya, doğayla ilgili görmemeye özen göstermelidir.»

KADIN VEYA ERKEK içinde bu-

lunduğu cins yaşamını ciddiye nasıl alamaz? Kişinin cins yaşamının, doğayla tezahür bakımından ilgisi vardır. İnsan doğa ötesi bir varlıktır. Onun ciddiyeti, içinden geçtiği realitelerin kolayca vazgeçilemeyeceği ve değiştirilemeyeceği ile bellidir.

Monogami ile ilgili ilginç bir ifade de şöyle: «Monogaminin çok kendini beğenmiş, sevgiden yoksun bir yanı vardır. İnsan karşısındakinin tüm mutluluğunu sağlamak zorundadır. Onu başaramazsa, çektiği bütün acıların bayrağı olmak zorunda.»

Sanırız bütün yanlışlıklar, insanın mutlu olması gerektiği inancından kaynaklanmaktadır. Oysaki, insanın dünyada bulunmasının nedeni mutlu olmak değildir.

Mutluluk, insanın realite içinde geçirdiği ıstıraplar gibi hallerdir. Mutluluğu abartmak hep onu arar duruma girmek, insanı ıstırap ve yozlaşım hallerine sokar.

Geçirilen ıstıraplı ve mutlu haller arasında bir denge ve uyum kurabilmek, bize göre daha gerçekçi bir mutluluk anlayışıdır.

«Kadınlar erotik potansiyellerini geliştirmeye başlasalar pek çok erkek korkuya kapılacak, bunu bir tehdit sayacaktır.» Erotik konuda da böyle bir yaklaşım gösteriyor yazar.

KADININ EROTİK potansiyeline itiraz edilemez. Ancak, bu potansiyelin geliştirilmesi, bunu idare edebilecek liyakat ve iradesi olan kadın için geçerlidir denilebilir. Fakat maddi tesirlerin etkileri kadın üzerinde yoğun olduğundan, bu potansiyelin kendisince tasarruf edilebilmesi de çok güçtür.

Bunu en azından dünya kadını için söylemek mümkündür. Kadın, yapısı gereği maddenin paralelinde hareket eder. Hemen belirtmek yerinde olur ki, bunun dışına çıkamaz diye bir şey söz konusu değildir.

Yazar çocukların doğumlarını insanların elindeliğine bağlıyor. Fakat bunun mümkün olmadığını da farkına

(Lütfen Sayfayı Çeviriniz)

vardığından başka bir ifadeyle bundan vazgeçiyor. Şöyleki: «İnsanlar biraz düşünseler çocuklar hiç doğmaz. Ne var ki üreme konusu hiçbir zaman akla ve mantığa dayanmadığından çocukların ardı arkası kesilmiyor.»

Şu kadarını söylemek gerekir : Meselâ, hiçbir insan sakat çocuk sahibi olmak istemez. Ama binlerce sakat çocuk sahibi aileler vardır. Ve bu ailelerin, çocuklarını atmak düşüncesinde olduklarını da sanmıyoruz.

Kitapta ayrıca, aile kurumunun çocuk için zararlı olduğu ifade edilip şöyle denilmektedir: «Hiçbir uygarlıkta, çocuk için çekirdek aile kadar zararlı bir kurum görülmemişken, onlar, toplumlarının çocuklarına mutluluk sağlamasını beklediler.»

«ÇOCUK İÇİN AİLE KADAR ZARARLI KURUM». Bu, dünya insanlığının sınırlarını zorlayan bir ifade. Henüz her insanın her çocuk için insanlığı aşan ölçülerde bir ilgi ve sevgi çıkartabileceğini sanmıyoruz. Bu bakımdan, içinde yanlış öğretiler de olsa, çocuklar için aile vazgeçilmez kurumdur. Ve kendini aşmayan insancıl eğitim sistemi ile çocukların aile dışında daha iyi yetişebileceğini düşünmek en azından bencilliktir denilebilir.

Kitapta, çocuk ve aile için görüşler şöyle devam ediyor: «Asi genç olmak için seçtikleri yol ne olursa olsun, çekirdek ailenin çocuk yetiştirmekteki beceriksizliğini tartışmaya yer bırakmayacak şekilde ortaya koyan bir semptom oluyor.» ve «çekirdek ailenin çocuğu dünyaya hazırlayamayacağını kesinlikle ileri sürü-

yorum. Çünkü çekirdek aile dünyayı tanımaz.»

Sanırız yazar için dünyayı tanımak beş duyu çerçevesi içinde olmak üzere görülen, dokunulan, yaşanılan hazlar olmaktadır. Özellikle de düşünceler erotizme oturuyor. Zira diğer bir ifadesinde dediği şöyledir: «Benim erotik düşüncelerimde hep aynı cinsel fantezi görülüyor. Nicedir yakamı bırakmıyor ve hiç değişmiyor.»

ÇIKMAZDA BULUNMANIN bir ifadesi. Ama maddi potansiyelin bir başka maddi potansiyeli harekete getirmesinin güçlük ve sonuçlarına katlanmak gerek.

Liyakatine ve iradesine varılmadan harekete geçirilen potansiyelin, tedirgin edici, endişe vericiliği kitapta şöyle dile getirilmektedir:

«Pek çok kadın erkeğin belirgin çizgilerle sınırlandırılmış dünyasına imrenerek bakmaktadır. Bunun sonucu olarak da aydın kadınların temsil ettiği feminist hareket artık özgürlüğü değil, boşlukta özgürce asılı kalmanın sorununu konu almaktadır. Boşlukta nasıl yaşanacağını çözümlemek çabasıdır.»

«Boşlukta nasıl yaşanacağını» farkına varmak, kişinin her istediğini yapmaması düşüncesine varması, kendi kendine sınır koyması demektir.

İnsanın kendini sınırlaması, başkasının onu sınırlamasına göre daha iyidir. Bunu şuurla yapmak daha da iyidir.

İnsan varlığı şuurlu yolunda elde edeceği liyakatlerle her türlü potansiyeli harekete geçirebilir duruma gelecektir. Fakat herhalde, şimdi ve insanlığı bu seviyesinde değil.

«İnsan, suret olarak, ahenk ve tesir plânları olarak tam bir dengeyi ifade etmesi bakımından enkarne varlıkların alacağı şekillerin en üstünüdür.» S. P.

«Bedeni ihtizaz kaabiliyetiniz, sizin muhtelif seyyarelerde yaşamanızı veya yaşayamamanızı temin eder.» S.P.

**

«Sizin, üstün bir realite olarak gördüğünüz bir realiteyi, bizatihi yaşayan varlıklar olabildiği gibi, tasavvur edemeyeceğiniz realiteleri de bir hal olarak yaşayan varlıklar vardır.» S. P.

**

«İnsan, ileri safhalarda hem bedeni bir buut, hem de bir ruhi plân içerisinde aynı zamanda bulunabilir.» S. P.

**

«İnsan, hem üçün, hem üçten gayri buutun varlığıdır. Kesin ve kaba sınırlar içerisinde kalmak bütün nesillerinizi harab etmiştir.» S. P.

**

«İnsan her şeyden önce kendinde ego realitesinde üstün kıymetler ve hasletler görmek ihtiyacındadır. Ve bu onun üstünleşmesinin geri ve biraz da menfi hareket saikidir.» S. P.

**

«Hata ancak, nefساني safhanın bir vetiresidir. Bu safhada bulunan varlıklar için hata, darbeleyici, düşürücü, ıstırap vericidir. Çünkü, tekâmülünüzün bir vetiresi darbe ve ıstırapı görmek ve duymakla meydana gelmektedir.» S. P.

**

«İnsana benzerlik, insan teşekkülünde mevcut olan gayeyi ve prensipleri haiz olmak demektir.» S. P.

**

«Buut, hiç bir zaman clinizdeki geometrik boyutlarla ölçülemez. En, boy, derinlik sizin akli ve vizüel ifade tarzınızdır.» S. P.

**

«Ruhi bir mekanizma, hiç bir zaman bir Tanrı değildir. Ve gene ruhi bir mekanizma, tasavvur ettiğiniz gibi tek tek varlıklardan tereküp etmiş bir çoğunluk ta değildir. Ruhi mekanizma, öyle bir bütün, öyle bir teşkilât, öyle bir mües-siriyettir ki, onun bir uzvu aynı zamanda sizsiniz.» S. P.

**

«Siz kâinatı sanki bir yarıktan seyrediyorsunuz. Kıl gibi ince bir yarıktan. İşte beşer dediğimiz ve bundan sonra daha iyi de anlamaya çalışacağımız bu varlık, kâinat manzumesi ve varlıklar sistemi içerisinde tıpkı gözünüzle gördüğünüz rengin miktarı kadar, derecesi, oranı kadar bir yer işgal eder.» S.P.